

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 27ης Μαρτίου 2019*

«Αίτηση αναιρέσεως – Ντάμπινγκ – Εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών τους στοιχείων (κυψελών) καταγωγής ή προέλευσης Κίνας – Οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ – Κανονισμός (ΕΚ) 1225/2009 – Άρθρο 3, παράγραφος 7 – Άρθρο 9, παράγραφος 4 – Χρονικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) 1168/2012»

Στην υπόθεση C-236/17 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 8 Μαΐου 2017,

Canadian Solar Emea GmbH, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία),

Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc., με έδρα το Changshu (Κίνα),

Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc., με έδρα το Luoyang (Κίνα),

Csi Cells Co. Ltd, με έδρα το Suzhou (Κίνα),

Csi Solar Power Group Co. Ltd, πρώην Csi Solar Power (China) Inc., με έδρα το Suzhou,

εκπροσωπούμενες από τους J. Bourgeois και A. Willems, avocats, καθώς και από τους S. De Knop, M. Meulenbelt και B. Natens, advocaten,

αναιρεσείουσες,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από την H. Marcos Fraile, επικουρούμενη από τον N. Tuominen, avocată,

καθού πρωτοδίκως,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους N. Kuplewatzky, J.-F. Brakeland και T. Maxian Rusche,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο του έβδομου τμήματος, προεδρεύοντα του τέταρτου τμήματος, K. Jürimäe, K. Λυκούργο (εισηγητή), E. Juhász και C. Vajda, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 20ής Ιουνίου 2018,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Οκτωβρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναίρεσως που άσκησαν οι Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc., Csi Cells Co. Ltd και Csi Solar Power Group Co. Ltd, πρώην Csi Solar Power (China) Inc. (στο εξής: Csi Solar Power), ζητούν την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 28 Φεβρουαρίου 2017, Canadian Solar Emea κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-162/14, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2017:124), στο μέτρο που με την απόφαση αυτή το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή με την οποία είχαν ζητήσει την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1238/2013 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 2013, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών τους στοιχείων (π.χ. κυψελών), καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2013, L 325, σ. 1, στο εξής: επίδικος κανονισμός), καθόσον ο κανονισμός αυτός τις αφορούσε.
- 2 Με την αντανάιρεση η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, απέρριψε την ένσταση απαραδέκτου που είχε προβληθεί από την Επιτροπή και, αφετέρου, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2009, L 343, σ. 51, στο εξής: βασικός κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο

Ο βασικός κανονισμός

- 3 Το άρθρο 1, παράγραφοι 2 και 3, του βασικού κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«2. Ένα προϊόν θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ όταν η τιμή εξαγωγής του στην Κοινότητα είναι χαμηλότερη από μια συγκρίσιμη τιμή του ομοειδούς προϊόντος, όπως έχει καθοριστεί για τη χώρα εξαγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις.

3. Ως χώρα εξαγωγής θεωρείται κατά κανόνα η χώρα καταγωγής. Εντούτοις, χώρα εξαγωγής ενδέχεται να είναι κάποια ενδιάμεση χώρα, εκτός από τις περιπτώσεις κατά τις οποίες, επί παραδείγματι, τα εκάστοτε προϊόντα απλώς διαμετακομίζονται μέσω της χώρας αυτής ή δεν παράγονται σε αυτήν ή δεν υφίσταται γι' αυτά κάποια συγκρίσιμη τιμή στην εν λόγω χώρα.»

- 4 Το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Στην περίπτωση εισαγωγών από χώρες χωρίς οικονομία αγοράς, η κανονική αξία καθορίζεται με βάση την τιμή ή την κατασκευασμένη αξία σε τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς, ή την τιμή από αυτή την τρίτη χώρα προς άλλες χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Κοινότητας, ή, όταν αυτό δεν είναι δυνατόν, πάνω σε κάθε άλλη λογική βάση, συμπεριλαμβανομένης της τιμής που έχει πράγματι πληρωθεί ή πρέπει να πληρωθεί στην Κοινότητα για το ομοειδές προϊόν, δεόντως προσαρμοσμένης αν χρειάζεται ώστε να συμπεριλαμβάνει ένα εύλογο περιθώριο κέρδους.

Μία κατάλληλη τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς θα επιλέγεται με εύλογο τρόπο, αφού ληφθεί δεόντως υπόψη κάθε αξιόπιστη πληροφορία διαθέσιμη κατά τη στιγμή της επιλογής. Επίσης θα λαμβάνονται υπόψη οι σχετικές προθεσμίες· όπου είναι σκόπιμο, θα χρησιμοποιείται μία τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς η οποία εμπλέκεται στην ίδια έρευνα. Οι υποκείμενοι σε έρευνα θα ενημερώνονται, αμέσως μετά την έναρξή της, σχετικά με την τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς που προβλέπεται να χρησιμοποιηθεί, και θα έχουν προθεσμία δέκα ημερών για να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους.»

- 5 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του εν λόγω κανονισμού, «ένας ισχυρισμός κατά το στοιχείο β) γίνεται γραπτώς και πρέπει να δίδει επαρκείς αποδείξεις ότι ο παραγωγός λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς» και ότι πληροί, στο πλαίσιο αυτό, κριτήρια που απαριθμούνται ρητώς. Η διάταξη αυτή προσθέτει τα εξής:

«Η απόφαση ότι ο παραγωγός πληροί τα [εν λόγω] κριτήρια θα ληφθεί εντός τριμήνου από την έναρξη της έρευνας, αφού ζητηθεί συγκεκριμένα η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής και αφού δοθεί στην κοινοτική βιομηχανία η δυνατότητα να λάβει θέση. Η απόφαση θα παραμείνει σε ισχύ καθόλη τη διάρκεια της έρευνας.»

- 6 Το άρθρο 3 του ίδιου κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Προσδιορισμός της ζημίας», ορίζει στις παραγράφους 6 και 7 τα εξής:

«6. Πρέπει να αποδεικνύεται, με βάση το σύνολο των συναφών αποδεικτικών στοιχείων που έχουν υποβληθεί σε σχέση με την παράγραφο 2, ότι οι εισαγωγές με πρακτικές ντάμπινγκ προκαλούν ζημία κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού. Ειδικότερα, είναι απαραίτητο να αποδεικνύεται ότι ο όγκος ή/και το επίπεδο των τιμών, όπως αυτά έχουν καθοριστεί βάσει της παραγράφου 3, ευθύνονται για τις συνέπειες επί της κοινοτικής βιομηχανίας, κατά τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 5, όπως επίσης ότι οι συνέπειες αυτές είναι τέτοιας έκτασης, ώστε να είναι δυνατό να θεωρηθούν σημαντικές.

7. Άλλοι γνωστοί παράγοντες πλην των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, οι οποίοι προξενούν κατά το ίδιο χρονικό διάστημα ζημία στην κοινοτική βιομηχανία, εξετάζονται ομοίως, προκειμένου να διασφαλισθεί ότι η προκαλούμενη από τους εν λόγω άλλους παράγοντες ζημία δεν αποδίδεται στις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ κατ' εφαρμογή της παραγράφου 6. Στους παράγοντες που είναι δυνατό να ληφθούν υπόψη εν προκειμένω περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, ο όγκος και οι τιμές εισαγωγών πωλούμενων σε τιμές που δεν απορρέουν από πρακτικές ντάμπινγκ, η τυχόν συρρίκνωση της ζήτησης ή μεταβολές των δεδομένων κατανάλωσης, τυχόν περιοριστικές εμπορικές πρακτικές που εφαρμόζουν οι παραγωγοί τρίτων χωρών και της Κοινότητας και ο μεταξύ τους ανταγωνισμός, οι τεχνολογικές εξελίξεις, καθώς και οι εξαγωγικές επιδόσεις και η παραγωγικότητα της κοινοτικής βιομηχανίας.»

- 7 Το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, το οποίο αφορά την επιβολή οριστικών δασμών, ορίζει τα εξής:

«Όταν από τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν διαπιστωθεί τελικώς, προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει παρέμβαση σύμφωνα με το άρθρο 21, το Συμβούλιο [της Ευρωπαϊκής Ένωσης], αποφασίζοντας

κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και μετά από διαβουλεύσεις στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής, επιβάλλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ. Το Συμβούλιο εγκρίνει την πρόταση, εκτός αν αποφασίσει με απλή πλειοψηφία να την απορρίψει εντός περιόδου ενός μηνός από την υποβολή της πρότασης από την Επιτροπή. [...] Το ύψος του δασμού αντιντάμπινγκ δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ που έχει διαπιστωθεί, αλλά θα πρέπει να είναι κατώτερο του εν λόγω περιθωρίου, αν η επιβολή δασμού χαμηλότερου ύψους κρίνεται επαρκής για την εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται ο κοινοτικός κλάδος παραγωγής.»

8 Το άρθρο 17 του βασικού κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Όταν είναι μεγάλος ο αριθμός των καταγγελλόντων, των εξαγωγέων ή των εισαγωγέων, των τύπων προϊόντος ή των συναλλαγών, η έρευνα είναι δυνατό να περιορίζεται σε εύλογο αριθμό ενδιαφερομένων μερών, προϊόντων ή συναλλαγών, με τη χρήση δειγματοληψιών που να ανταποκρίνονται στις αρχές της στατιστικής και λαμβάνοντας ως βάση τα στοιχεία που είναι διαθέσιμα κατά το χρόνο της επιλογής· εναλλακτικά η έρευνα είναι δυνατό να περιορίζεται στον μεγαλύτερο αντιπροσωπευτικό όγκο παραγωγής, πωλήσεων ή εξαγωγών, για τον οποίο μπορεί λογικά να διεξαχθεί έρευνα εντός του διαθέσιμου χρόνου.

[...]»

9 Στις 12 Δεκεμβρίου 2012 εκδόθηκε ο κανονισμός (ΕΕ) 1168/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, για την τροποποίηση του κανονισμού αριθ. 1225/2009 (ΕΕ 2012, L 344, σ. 1). Το άρθρο 1 του κανονισμού 1168/2012 έχει ως εξής:

«Ο [βασικός κανονισμός] τροποποιείται ως εξής:

1) Το άρθρο 2 παράγραφος 7 τροποποιείται ως εξής:

α) Στην προτελευταία πρόταση του στοιχείου γ), η φράση “θα ληφθεί εντός τριμήνου από την έναρξη της έρευνας” αντικαθίσταται από τη φράση “λαμβάνεται κανονικά εντός επτά μηνών, και εν πάση περιπτώσει όχι πέρα των οχτώ μηνών, από την έναρξη της έρευνας”.

β) Προστίθεται το ακόλουθο στοιχείο:

“δ) Αν η Επιτροπή έχει περιορίσει το αντικείμενο της εξέτασής της κατ’ εφαρμογή του άρθρου 17, η λήψη απόφασης σύμφωνα με τα στοιχεία β) και γ) της παρούσας παραγράφου περιορίζεται στα μέρη που περιλαμβάνονται στην εξέταση και σε κάθε παραγωγό στον οποίον αναγνωρίζεται ατομική μεταχείριση σύμφωνα με το άρθρο 17 παράγραφος 3.”.

2) Στο άρθρο 9 παράγραφος 6, η πρώτη περίοδος αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

“Αν η Επιτροπή έχει περιορίσει το αντικείμενο της εξέτασής της κατ’ εφαρμογή του άρθρου 17, οποιοσδήποτε δασμός αντιντάμπινγκ, ο οποίος επιβάλλεται στις εισαγωγές που προέρχονται από εξαγωγείς ή παραγωγούς οι οποίοι έχουν αναγγελθεί σύμφωνα με το άρθρο 17 αλλά δεν έχουν περιληφθεί στην εξέταση, δεν υπερβαίνει το μέσο σταθμισμένο περιθώριο ντάμπινγκ που έχει καθοριστεί για τα μέρη που επελέγησαν στο δείγμα, ανεξάρτητα από το αν η κανονική αξία για τα μέρη αυτά καθορίστηκε με βάση το άρθρο 2 παράγραφοι 1 έως 6 ή το άρθρο 2 παράγραφος 7 στοιχείο α).”.

10 Βάσει των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού 1168/2012, ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται σε όλες τις νέες και εκκρεμούσες έρευνες από τις 15 Δεκεμβρίου 2012 και αρχίζει να ισχύει την επομένη της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Η δημοσίευση του κανονισμού έγινε στις 14 Δεκεμβρίου 2012.

Ο επίδικος κανονισμός

- 11 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του επίδικου κανονισμού, επιβάλλεται οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών ή φωτοβολταϊκών πάνελ κρυσταλλικού πυριτίου, καθώς και κυψελών του τύπου που χρησιμοποιείται σε φωτοβολταϊκές συστοιχίες ή φωτοβολταϊκά πάνελ κρυσταλλικού πυριτίου καταγωγής ή προέλευσης Κίνας που εμπίπτουν σε ορισμένους κωδικούς της Συνδυασμένης Ονοματολογίας του παραρτήματος I του κανονισμού (ΕΟΚ) 2658/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το κοινό δασμολόγιο (ΕΕ 1987, L 256, σ. 1), όπως ίσχυε κατά την έκδοση του επίδικου κανονισμού. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού καθορίζει τον συντελεστή του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που εφαρμόζεται στην καθαρή τιμή «ελεύθερο στα σύνορα της Ένωσης», πριν από την υποβολή δασμού, για τα προϊόντα που περιγράφονται στην παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου και κατασκευάζονται από τις εταιρίες που απαριθμούνται στην παράγραφο 2.
- 12 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του επίδικου κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται σε ορισμένα προϊόντα που προσδιορίζονται βάσει κωδικών της Συνδυασμένης Ονοματολογίας και τα οποία έχουν τιμολογηθεί από εταιρίες από τις οποίες η Επιτροπή έχει κάνει δεκτές αναλήψεις υποχρεώσεων και των οποίων οι επωνυμίες περιλαμβάνονται στο παράρτημα της εκτελεστικής απόφασης 2013/707/ΕΕ της Επιτροπής, της 4ης Δεκεμβρίου 2013, για τη βεβαίωση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης που προτάθηκε στο πλαίσιο των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και κατά των επιδοτήσεων όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (δηλαδή κυψελών) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας κατά την περίοδο εφαρμογής των οριστικών μέτρων (ΕΕ 2013, L 325, σ. 214), οι εισαγωγές που διασαφίζονται για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία απαλλάσσονται από τον δασμό αντιντάμπινγκ που επιβάλλεται με το άρθρο 1 του επίδικου κανονισμού, εφόσον πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις.
- 13 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του επίδικου κανονισμού ορίζει ότι τελωνειακή οφειλή γεννάται κατά την αποδοχή της διασάφησης για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία όταν διαπιστώνεται ότι δεν πληρούνται ένας ή περισσότεροι από τους όρους που παρατίθενται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού ή όταν η Επιτροπή ανακαλέσει την αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης.

Το ιστορικό της διαφοράς

- 14 Οι αναιρεσείουσες ανήκουν στον όμιλο Canadian Solar. Οι Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. και Csi Solar Power είναι παραγωγοί-εξαγωγείς κυψελών και συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου. Η Canadian Solar Emea παρουσιάζεται ως ο συνδεδεμένος με τις εταιρίες αυτές εισαγωγέας που είναι εγκατεστημένος στην Ένωση.
- 15 Στις 6 Σεπτεμβρίου 2012 η Επιτροπή εξέδωσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση έναρξης διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες και πλακίδια) καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2012, C 269, σ. 5).
- 16 Ο όμιλος Canadian Solar συνεργάστηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής.
- 17 Στις 21 Σεπτεμβρίου 2012 οι αναιρεσείουσες υπέβαλαν αίτημα να περιληφθούν στο δείγμα στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 17 του βασικού κανονισμού. Το αίτημα αυτό δεν έγινε δεκτό.
- 18 Συγχρόνως, στις 8 Νοεμβρίου 2012, η Επιτροπή δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση έναρξης διαδικασίας κατά των επιδοτήσεων σχετικά με τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες και πλακίδια) καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2012, C 340, σ. 13).

- 19 Στις 13 Νοεμβρίου 2012 οι αναιρεσείουσες, οι οποίες έχουν την ιδιότητα των παραγωγών-εξαγωγέων, υπέβαλαν, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, αιτήματα υπαγωγής σε καθεστώς οικονομίας της αγοράς (στο εξής: ΚΟΑ).
- 20 Στις 3 Ιανουαρίου 2013 η Επιτροπή ενημέρωσε τις αναιρεσείουσες ότι τα αιτήματά τους δεν επρόκειτο να εξετασθούν.
- 21 Την 1η Μαρτίου 2013 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 182/2013, για την καταγραφή των εισαγωγών φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες και πλακίδια) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2013, L 61, σ. 2).
- 22 Στις 4 Ιουνίου 2013 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 513/2013, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες και πλακίδια) καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 182/2013 (ΕΕ 2013, L 152, σ. 5, στο εξής: προσωρινός κανονισμός).
- 23 Στις 2 Αυγούστου 2013 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2013/423/ΕΕ, για την αποδοχή ανάληψης υποχρέωσης που προτάθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες και πλακίδια) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2013, L 209, σ. 26), από ομάδα συνεργασθέντων Κινέζων παραγωγών-εξαγωγέων, οι οποίοι απαριθμούνται στο παράρτημα της απόφασης αυτής και μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν οι Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. και Csi Solar Power, από κοινού με το Εμπορικό Επιμελητήριο της Κίνας για τις εισαγωγές και εξαγωγές μηχανημάτων και ηλεκτρονικών προϊόντων (*chambre de commerce chinoise pour l'importation et l'exportation de machines et de produits électroniques*, στο εξής: CCCME).
- 24 Την ίδια ημέρα η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 748/2013, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 513/2013, (ΕΕ 2013, L 209, σ. 1), προκειμένου να ληφθεί υπόψη η απόφαση 2013/423. Το άρθρο 6 του κανονισμού 513/2013, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 748/2013, προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι απαλλάσσονται από τον δασμό αντιντάμπινγκ που επιβάλλεται με το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού, εφόσον πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις, οι εισαγωγές που διασαφίζονται για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία όσον αφορά προϊόντα τα οποία προσδιορίζονται στον κανονισμό αυτό, και οι οποίες έχουν τιμολογηθεί από εταιρίες από τις οποίες έχουν γίνει δεκτές αναλήψεις υποχρεώσεων εκ μέρους της Επιτροπής και των οποίων οι επωνυμίες περιλαμβάνονται στο παράρτημα της απόφασης 2013/423.
- 25 Στις 27 Αυγούστου 2013 η Επιτροπή κοινοποίησε τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό βάσει των οποίων σκόπευε να προτείνει την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών συστοιχιών και βασικών συστατικών στοιχείων (κυψέλες) καταγωγής ή προέλευσης Κίνας.
- 26 Κατόπιν της οριστικής κοινοποίησης των συμπερασμάτων των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και κατά των επιδοτήσεων, οι παραγωγοί-εξαγωγείς από κοινού με το CCCME υπέβαλαν κοινοποίηση για την τροποποίηση της αρχικής τους προσφοράς για ανάληψη υποχρέωσης.
- 27 Στις 2 Δεκεμβρίου 2013 το Συμβούλιο εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό. Οι παραγωγοί-εξαγωγείς του ομίλου Canadian Solar, δεδομένου ότι είχαν συνεργαστεί στην έρευνα αντιντάμπινγκ αλλά δεν συμπεριελήφθησαν στο δείγμα του άρθρου 17 του βασικού κανονισμού, καταχωρίστηκαν στο παράρτημα I του επίδικου κανονισμού. Στις εταιρίες που καταχωρίστηκαν στον κατάλογο αυτό επιβλήθηκε, βάσει του άρθρου 1 του εν λόγω κανονισμού, αντισταθμιστικός δασμός με συντελεστή 41,3%. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού απάλλασσε από τον δασμό αντιντάμπινγκ του άρθρου 1 του ίδιου κανονισμού τις εισαγωγές που είχαν τιμολογηθεί από εταιρίες

από τις οποίες η Επιτροπή έχει κάνει δεκτές αναλήψεις υποχρεώσεων και οι οποίες απαριθμούνται στο παράρτημα της εκτελεστικής απόφασης 2013/707, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι εν λόγω παραγωγοί-εξαγωγείς.

- 28 Στις 2 Δεκεμβρίου 2013, στο πλαίσιο της παράλληλης διαδικασίας κατά των επιδοτήσεων, το Συμβούλιο εξέδωσε επίσης τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1239/2013, για την επιβολή οριστικού αντισταθμιστικού δασμού σχετικά με τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (π.χ. κυψέλες) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 2013, L 325, σ. 66).
- 29 Στις 4 Δεκεμβρίου 2013 η Επιτροπή εξέδωσε την εκτελεστική απόφαση 2013/707, με την οποία αποδέχθηκε την τροποποιημένη ανάληψη υποχρέωσης που είχε προταθεί εκ μέρους των παραγωγών-εξαγωγών του παραρτήματος της απόφασης αυτής από κοινού με το CCCME στο πλαίσιο των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και κατά των επιδοτήσεων όσον αφορά τις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών στοιχείων (δηλαδή κυψελών) καταγωγής ή προέλευσης Κίνας κατά την περίοδο εφαρμογής των οριστικών μέτρων.
- 30 Μετά την κατάθεση της προσφυγής ακυρώσεως στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/866, της 4ης Ιουνίου 2015, για την ανάκληση της αποδοχής ανάληψης υποχρέωσης για τρεις παραγωγούς-εξαγωγείς, σύμφωνα με την εκτελεστική απόφαση 2013/707 (ΕΕ 2015, L 139, σ. 30). Με το άρθρο 1 του εκτελεστικού αυτού κανονισμού ανακλήθηκε η αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης, μεταξύ άλλων, για τις εταιρίες Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co., και Csi Solar Power. Ο εν λόγω εκτελεστικός κανονισμός άρχισε να ισχύει την επομένη της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, δηλαδή στις 6 Ιουνίου 2015.
- 31 Η Επιτροπή εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/367 της Επιτροπής, της 1ης Μαρτίου 2017, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές φωτοβολταϊκών συστοιχιών κρυσταλλικού πυριτίου και βασικών συστατικών τους στοιχείων (δηλαδή κυψελών) καταγωγής ή προέλευσης Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ύστερα από επανεξέταση ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/1036 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και για την περάτωση της μερικής ενδιάμεσης επανεξέτασης σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 3 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/1036 (ΕΕ 2017, L 56, σ. 131).

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 32 Προς στήριξη της προσφυγής οι αναιρεσείουσες προέβαλαν έξι λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 5, παράγραφοι 10 και 11, του βασικού κανονισμού, ο δεύτερος σε παράβαση των άρθρων 1 και 17 του ίδιου κανονισμού, ο τρίτος σε παράβαση του άρθρου 2 του εν λόγω κανονισμού, ο τέταρτος σε παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, ο πέμπτος σε παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του βασικού κανονισμού και ο έκτος σε παράβαση του άρθρου 3 και του άρθρου 9, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού.
- 33 Καταρχάς, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την ένσταση απαραδέκτου που είχε προβληθεί από το Συμβούλιο και την Επιτροπή, κρίνοντας, μεταξύ άλλων, ότι η αποδοχή μιας προσφοράς ανάληψης υποχρέωσης δεν επηρεάζει ούτε το παραδεκτό της προσφυγής που ασκείται κατά πράξεως επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ ούτε την εκτίμηση των λόγων που προβάλλονται προς στήριξη της προσφυγής αυτής και ότι οι αναιρεσείουσες εξακολουθούσαν να έχουν συμφέρον για την ακύρωση του επίδικου κανονισμού.

34 Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τους λόγους ακυρώσεως που είχαν προβληθεί από τις προσφεύγουσες προς στήριξη της προσφυγής τους. Απέρριψε τους τρεις πρώτους λόγους ακυρώσεως ως απαράδεκτους και τους τρεις τελευταίους ως αβάσιμους. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Τα αιτήματα των διαδίκων:

35 Με την αίτηση αναιρέσεως οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να κάνει δεκτό το αίτημα που υποβλήθηκε πρωτοδίκως και να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό, στο μέτρο που αυτός τις αφορά·
- να καταδικάσει το καθού πρωτοδίκως στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσειουσών, καθώς και στα δικά του δικαστικά έξοδα, τόσο στην πρωτοβάθμια όσο και στην κατ' αναίρεση δίκη·
- να καταδικάσει κάθε άλλο διάδικο της κατ' αναίρεση δίκης στα δικαστικά του έξοδα ή, επικουρικώς,
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς έκδοση νέας απόφασης·
- να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα της πρωτοβάθμιας και της κατ' αναίρεση δίκης, ώστε να αποφασίσει επ' αυτών το Γενικό Δικαστήριο, και
- να καταδικάσει κάθε άλλο διάδικο της κατ' αναίρεση δίκης στα δικαστικά του έξοδα.

36 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και
- να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά τους έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης και της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

37 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και
- να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

38 Με την αντανάισή της η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή ή
- επικουρικώς, να κρίνει άνευ αντικειμένου την προσφυγή ή
- όλως επικουρικώς, να κηρύξει αβάσιμη την προσφυγή και να κρίνει εσφαλμένη την ερμηνεία που έδωσε το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο του έκτου λόγου ακυρώσεως σε σχέση με την κατ' άρθρο 3 του βασικού κανονισμού αιτιώδη συνάφεια, και

- να καταδικάσει τις αναιρεσεύουσες στα δικαστικά έξοδα.
- 39 Οι αναιρεσεύουσες ζητούν από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αντανάιρεση στο σύνολό της·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσεύουσών και στα δικά της δικαστικά έξοδα στο πλαίσιο τόσο της προσφυγής όσο και της αντανάιρεσης, και
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά του έξοδα.

Επί της αντανάιρεσης

- 40 Με την αντανάιρεση η Επιτροπή βάλλει, κατά κύριο λόγο, κατά του παραδεκτού της προσφυγής, το οποίο αποτελεί προκαταρκτικό ζήτημα σε σχέση με τα ζητήματα ουσίας που εγείρονται με την αίτηση αναιρέσεως. Συνεπώς, η εξέταση της αντανάιρεσης πρέπει να προηγηθεί.
- 41 Προς στήριξη της αντανάιρεσής της η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως. Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη, κρίνοντας ότι ο επίδικος κανονισμός ήταν αφεαυτού ικανός να αναπτύξει έννομες συνέπειες για τις αναιρεσεύουσες. Με τον δεύτερο λόγο, ο οποίος προβάλλεται επικουρικώς, προσάπτεται στο Γενικό Δικαστήριο έλλειψη αιτιολογίας και πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον αυτό έκρινε ότι το συμφέρον των αναιρεσεύουσών προς ακύρωση του επίδικου κανονισμού εξακολουθούσε να είναι ενεστώδες κατά τον χρόνο έκδοσης της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Ο τρίτος λόγος, ο οποίος προβάλλεται όλως επικουρικώς, αφορά πλάνη περί το δίκαιο, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 3 και το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού επιβάλλουν ανάλυση σε δύο στάδια, ένα πρώτο κατά το οποίο αποδεικνύεται ότι δεν διερράγη η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του ντάμπινγκ και της ζημίας και ένα δεύτερο στο οποίο διαμορφώνεται το περιθώριο ντάμπινγκ, και ως εκ τούτου ενδεχομένως και το ύψος του δασμού, βάσει του καταλογισμού της ζημίας στους διαφόρους παράγοντες αυτής.

Επί του πρώτου λόγου της αντανάιρεσης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 42 Ο πρώτος λόγος της αντανάιρεσης, που αποτελεί τον κύριο λόγο, αναπτύσσεται σε δύο σκέλη.
- 43 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, το οποίο βάλλει κατά των σκέψεων 41 έως 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε επαρκώς τη διαπίστωσή του ότι η έννομη κατάσταση των αναιρεσεύουσών επηρεάζεται από τον επίδικο κανονισμό και όχι από την εκτελεστική απόφαση 2013/707, ισχυρίζεται δε ότι, εν πάση περιπτώσει, καταλήγοντας στο συμπέρασμα αυτό, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε τη γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης περί θεσμικής ισορροπίας και παρέβη τα άρθρα 8 και 9 του βασικού κανονισμού.
- 44 Πρώτον, η Επιτροπή θεωρεί ότι το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι η άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά του επίδικου κανονισμού είναι κατάλληλο μέσο για να αμφισβητηθούν οι διαπιστώσεις περί υπάρξεως ντάμπινγκ, ζημίας και αιτιώδους συνάφειας παραβλέπει πλήρως το γεγονός ότι οι αναιρεσεύουσες, αν σκοπός τους ήταν να βάλουν κατά των διαπιστώσεων αυτών, έπρεπε να προσβάλουν την εκτελεστική απόφαση 2013/707. Από όσα εκθέτει το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να στηριχθεί, όμως, μόνον το συμπέρασμα ότι προσφυγή μπορούσε να ασκηθεί είτε κατά του επίδικου κανονισμού είτε κατά της εκτελεστικής απόφασης 2013/707. Ως εκ τούτου, υφίσταται πλημμελής αιτιολογία, δεδομένου ότι δεν είναι δυνατόν να συναχθεί από την αναιρεσιβαλλόμενη

απόφαση ο λόγος για τον οποίο η πράξη που θα έπρεπε να προσβληθεί θα ήταν κατ' ανάγκην ή κατά κανόνα ο επίδικος κανονισμός και όχι η εκτελεστική απόφαση 2013/707, από την οποία απορρέουν στην πραγματικότητα τα δικαιώματα και/ή οι υποχρεώσεις για τον εισαγωγέα.

- 45 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι η προσφυγή πρέπει να ασκηθεί κατά του επίδικου κανονισμού και όχι κατά της εκτελεστικής απόφασης 2013/707, παραβίασε τη γενική αρχή της θεσμικής ισορροπίας, καθώς και την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ του Συμβουλίου και της Επιτροπής που θεσπίζεται στα άρθρα 8 και 9 του βασικού κανονισμού. Ειδικότερα, από το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου συνάγεται ότι η ως άνω εκτελεστική απόφαση δεν επαρκεί αφ' εαυτής, αλλά πρέπει να επικυρωθεί με τη θέσπιση αυτοτελών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων στην οποία προέβη το Συμβούλιο εκδίδοντας τον επίδικο κανονισμό.
- 46 Περαιτέρω, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτά τα νομικά σφάλματα δεν θα μπορούσαν να θεραπευθούν με την παράθεση, στη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, του συμπεράσματος ότι τα δικαστήρια της Ένωσης έχουν επιβεβαιώσει «εμμέσως πλην σαφώς» ότι είναι παραδεκτή η προσφυγή που ασκείται κατά κανονισμών επιβολής οριστικών δασμών από πρόσωπα των οποίων έχει γίνει δεκτή ανάληψη υποχρέωσης. Αφενός, το ζήτημα αυτό δεν εξετάστηκε από τη μνημονευόμενη στη σκέψη αυτή νομολογία και, αφετέρου, η νομολογία αυτή έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την απόφαση της 29ης Μαρτίου 1979, NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου (113/77, EU:C:1979:91).
- 47 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου της αντανάιρεσης η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αποδοχή ανάληψης υποχρεώσεων αποτελεί ευμενή πράξη, της οποίας η έκδοση ζητήθηκε από τις αναιρεσείουσες και η οποία δεν επηρεάζει την έννομη κατάστασή τους. Το αντίθετο συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ακόμη και αν υποθεθεί ότι είναι ορθό, αποδεικνύει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος για να ζητηθεί η ακύρωση της εκτελεστικής απόφασης 2013/707 και όχι του επίδικου κανονισμού. Κατά την Επιτροπή, η σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης περιλαμβάνει δύο νομικά σφάλματα.
- 48 Πρώτον, στη σκέψη 46 δεν εξηγείται για ποιο λόγο η αποδοχή, εκ μέρους της Επιτροπής, ανάληψης υποχρέωσης διαφέρει από μια απόφαση της Επιτροπής με την οποία αυτή κηρύσσει συμβατή με την εσωτερική αγορά μια συγκέντρωση που της έχει κοινοποιηθεί, από μια δήλωση της Επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται ότι μια συμφωνία δεν είναι αντίθετη προς το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ ή από μια απόφαση που κηρύσσει συμβατή με την εσωτερική αγορά μια κρατική ενίσχυση που έχει κοινοποιηθεί.
- 49 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού δεν προβλέπει την έκδοση διακριτής πράξης όταν η Επιτροπή ολοκληρώσει την έρευνά της σχετικά με το ντάμπινγκ και τη ζημία. Το συμπέρασμα, όμως, του Γενικού Δικαστηρίου θα κατέληγε στο αποτέλεσμα μια εταιρία που προτείνει την ανάληψη υποχρεώσεων να υποχρεούται να προσβάλει προκαταβολικά την απόφαση για την αποδοχή της δέσμευσης αυτής προτού καν ολοκληρωθεί –πολλούς μήνες μετά– η έρευνα αντιντάμπινγκ.
- 50 Η Επιτροπή επισημαίνει, χάριν πληρότητας, ότι η σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης περιλαμβάνει δύο νομικά σφάλματα. Αφενός, η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι ο επίδικος κανονισμός μετέβαλε την έννομη κατάσταση των αναιρεσείουσών όσον αφορά τους «δασμούς αντιντάμπινγκ για τα προϊόντα που δεν καλύπτονται από την ανάληψη υποχρέωσης» ερείδεται επί νομικού σφάλματος ως προς την ερμηνεία της προσφοράς ανάληψης υποχρέωσης ή σε παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων από το Γενικό Δικαστήριο, αν η προσφορά αυτή χαρακτηριστεί «πραγματικό στοιχείο». Ειδικότερα, κατά την Επιτροπή, οι αναιρεσείουσες δεν είχαν το δικαίωμα να πωλήσουν το επίμαχο προϊόν κατά τρόπο διαφορετικό από τον προβλεπόμενο στους όρους της ανάληψης υποχρέωσης, όπως προκύπτει σαφώς και χωρίς αμφισημία από το κείμενο της προσφοράς ανάληψης υποχρέωσης. Συνεπώς, δασμοί θα μπορούσαν να υπάρξουν μόνο για τα προϊόντα που θα υπερβαίνουν το ετήσιο επίπεδο και όχι για «προϊόντα που δεν καλύπτονται από την ανάληψη υποχρέωσης».

51 Αφετέρου, οι δασμοί για τα «προϊόντα [...] που θα υπερέβαιναν το ετήσιο επίπεδο» είχαν ήδη περιληφθεί στην προσφορά ανάληψης υποχρέωσης και, συνεπώς, δεν επρόκειτο για νέο δικαίωμα ή υποχρέωση που απέρρευε από τον επίδικο κανονισμό.

52 Οι αναιρεσείουσες φρονούν ότι ο πρώτος λόγος της αντανάιρεσης πρέπει να απορριφθεί.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

53 Με τον πρώτο λόγο της αντανάιρεσης η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 41 έως 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι ο επίδικος κανονισμός μπορούσε να αναπτύξει αφεαυτού έννομες συνέπειες για τις αναιρεσείουσες.

54 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού προβάλλεται, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε επαρκώς το συμπέρασμά του ότι η έννομη κατάσταση των αναιρεσειουσών επηρεάζεται από τον επίδικο κανονισμό και όχι από την εκτελεστική απόφαση 2013/707, με την οποία η Επιτροπή αποδέχθηκε την ανάληψη υποχρέωσης που προτάθηκε από τους απαριθμούμενους στο παράρτημά της παραγωγούς-εξαγωγείς, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και αυτοί του ομίλου Canadian Solar, και ότι, εν πάση περιπτώσει, καταλήγοντας στο συμπέρασμα αυτό, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της θεσμικής ισορροπίας

55 Επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι, σε αντίθεση προς τα επιχειρήματα της Επιτροπής, στις σκέψεις 41 έως 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφαίνεται ούτε ότι ο επίδικος κανονισμός πρέπει κατ' ανάγκην ή κατά κανόνα να αποτελεί την προσβαλλόμενη πράξη ούτε ότι η προσφυγή ακυρώσεως έπρεπε να ασκηθεί κατά του κανονισμού αυτού και όχι κατά της εκτελεστικής απόφασης 2013/707. Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα της Επιτροπής στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν αιτιολόγησε κάτι το οποίο δεν έχει καν διατυπώσει.

56 Κατά δεύτερον, αφενός, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αν γινόταν δεκτή η άποψη της Επιτροπής, τότε οι επιχειρήσεις των οποίων γίνεται αποδεκτή από την Επιτροπή η ανάληψη υποχρέωσης για ελάχιστη τιμή εισαγωγής (στο εξής: ΕΤΕ) δεν θα μπορούσαν να προσβάλουν τον κανονισμό με τον οποίο επιβάλλεται σε βάρος τους οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ. Όπως, όμως, επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ούτε το Γενικό Δικαστήριο ούτε το Δικαστήριο, στις μνημονευόμενες στις σκέψη αυτή αποφάσεις τους, έκριναν ότι είναι απαράδεκτη η προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από επιχείρηση κατά κανονισμού με τον οποίο της επιβάλλεται οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ, λόγω του ότι έχει γίνει αποδεκτή από την Επιτροπή προσφορά ανάληψης υποχρέωσης ΕΤΕ από την επιχείρηση αυτή.

57 Αφετέρου, επιβάλλεται να επισημανθεί ότι ο επίδικος κανονισμός επηρεάζει κατ' ανάγκην την έννομη κατάσταση των αναιρεσειουσών, στο μέτρο που, σε περίπτωση ακύρωσης ενός τέτοιου κανονισμού, η προσφορά ανάληψης υποχρέωσης θα καθίστατο ανίσχυρη. Αυτό ακριβώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

58 Υπενθυμίζεται, επίσης, ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 44 και 45 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι αναιρεσείουσες εξακολουθούν να υπόκεινται στους αντισταθμιστικούς δασμούς που προβλέπονται από τον επίδικο κανονισμό, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 3 αυτού, για τις εισαγωγές που υπερβαίνουν το ετήσιο επίπεδο που προβλέπεται στην ανάληψη υποχρέωσης ΕΤΕ.

59 Εντός ενός τέτοιου πλαισίου, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποστηρίξει βασίμως ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της θεσμικής ισορροπίας. Αντιθέτως, η άποψη της Επιτροπής ότι οι αναιρεσείουσες θα έπρεπε να προσβάλουν την εκτελεστική απόφαση 2013/707, αν σκοπός τους ήταν ναβάλουν κατά των συμπερασμάτων που αφορούσαν την ύπαρξη ντάμπινγκ, θα μπορούσε να γίνει

δεκτή μόνον αν το Συμβούλιο ήταν υποχρεωμένο να εκδώσει κανονισμό για την επιβολή οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ από τη στιγμή που θα γινόταν αποδεκτή από την Επιτροπή η προσφορά ανάληψης υποχρέωσης μιας επιχείρησης. Ωστόσο, η αρμοδιότητα που έχει στο πλαίσιο αυτό το Συμβούλιο δεν είναι δέσμια αρμοδιότητα, όπως προκύπτει από το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο το Συμβούλιο εγκρίνει την πρόταση της Επιτροπής, εκτός αν αποφασίσει να την απορρίψει.

- 60 Υπενθυμίζεται, επ' αυτού, ότι ο ρόλος της Επιτροπής εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας λήψης αποφάσεως του Συμβουλίου. Όπως προκύπτει από τις διατάξεις του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή οφείλει να διενεργεί έρευνες και να αποφασίζει, βάσει των ερευνών αυτών, την περάτωση της διαδικασίας ή αντίθετα τη συνέχισή της, λαμβάνοντας προσωρινά μέτρα και προτείνοντας στο Συμβούλιο τη λήψη οριστικών μέτρων. Ωστόσο, το όργανο που αποφαινεται οριστικά είναι το Συμβούλιο (πρβλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 1990, *Nashua Corporation* κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, C-133/87 και C-150/87, EU:C:1990:115, σκέψη 8).
- 61 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου της αντανάιρεσης πρέπει να απορριφθεί.
- 62 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου της αντανάιρεσης, κατά το οποίο, σε αντίθεση προς ό,τι προκύπτει από τη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η αποδοχή ανάληψης υποχρέωσης ΕΤΕ αποτελεί ευμενή πράξη για τις αναιρεσείουσες, η οποία δεν επηρεάζει την έννομη κατάστασή τους, αρκεί η επισήμανση ότι το ζήτημα αυτό δεν ασκεί καμία επιρροή, δεδομένου ότι η πράξη κατά της οποίας βάλλει η προσφυγή ακυρώσεως που κρίθηκε παραδεκτή από το Γενικό Δικαστήριο είναι ο επίδικος κανονισμός και όχι η εκτελεστική απόφαση 2013/707, με την οποία η Επιτροπή αποδέχθηκε την εν λόγω ανάληψη υποχρέωσης.
- 63 Όσον αφορά τα δύο προβαλλόμενα νομικά σφάλματα της σκέψης 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα οποία η Επιτροπή έχει επισημάνει για λόγους πληρότητας, τα σφάλματα αυτά, ακόμη και αν θεωρηθούν αποδεδειγμένα, δεν θα μπορούσαν, βάσει όσων προκύπτουν από τις σκέψεις 53 έως 60 της παρούσας απόφασης, να ασκήσουν επιρροή στο κύρος της κρίσης του Γενικού Δικαστηρίου ότι η ένσταση απαραδέκτου του Συμβουλίου και της Επιτροπής έπρεπε να απορριφθεί λόγω του ότι ο επίδικος κανονισμός επηρεάζει την έννομη κατάσταση των αναιρεσείουσών.
- 64 Επισημαίνεται επίσης ότι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, ο νομοθέτης της Ένωσης, εκδίδοντας τον κανονισμό αυτό, θέσπισε μέτρα εμπορικής άμυνας που αποτελούν σύνολο ή «πακέτο» μέτρων, το οποίο αποσκοπεί στην επίτευξη κοινού αποτελέσματος, δηλαδή στην εξάλειψη των επιζήμιων συνεπειών, στη βιομηχανία της Ένωσης, του κινέζικου ντάμπινγκ που αφορά τα συγκεκριμένα προϊόντα, με παράλληλη διασφάλιση των συμφερόντων της βιομηχανίας αυτής, καθώς και ότι το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού δεν μπορεί να διαχωριστεί από τις υπόλοιπες διατάξεις του ίδιου κανονισμού (πρβλ. απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2017, *SolarWorld* κατά Συμβουλίου, C-204/16 P, EU:C:2017:838, σκέψεις 44 και 55).
- 65 Κατόπιν τούτων, ο πρώτος λόγος της αντανάιρεσης πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου της αντανάιρεσης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 66 Με τον δεύτερο λόγο της αντανάιρεσης ο οποίος προβάλλεται επικουρικός, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο καλώς έκρινε, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ο επίδικος κανονισμός μετέβαλε την έννομη κατάσταση των αναιρεσείουσών λόγω του ότι μόνο βάσει αυτού του κανονισμού οι αναιρεσείουσες υποχρεούνται να καταβάλλουν δασμούς για τους ηλιακούς συλλέκτες που

υπερβαίνουν τον ετήσιο όγκο, η προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατέστη άνευ αντικειμένου την ημέρα που τέθηκε σε ισχύ ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/866, με τον οποίο ανακλήθηκε η αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης των αναιρεσειουσών.

- 67 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι μέχρι τη θέση σε ισχύ του εν λόγω εκτελεστικού κανονισμού δεν είχε εξαντληθεί το προβλεπόμενο στην αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης των αναιρεσειουσών ετήσιο επίπεδο εισαγωγών του επίμαχου προϊόντος. Επιπλέον, ακόμη και αν οι αναιρεσειούσες είχαν αντλήσει έννομο συμφέρον από τη ρήτρα ανάληψης υποχρέωσης που προέβλεπε την καταβολή δασμού για την εισαγωγή προϊόντων καθ' υπέρβαση του εν λόγω ανωτάτου επιπέδου, το έννομο αυτό συμφέρον εξέλιπε, πάντως, την ημέρα που τέθηκε σε ισχύ ο εν λόγω εκτελεστικός κανονισμός, με αποτέλεσμα κατά τον χρόνο αυτό η προσφυγή ακυρώσεως να έχει καταστεί άνευ αντικειμένου. Το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να απαντήσει στο επιχείρημα αυτό, το οποίο είχε προβληθεί από την Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 68 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο απάντησε στο επιχείρημα αυτό με τη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η απάντησή του δεν αφορά το ζήτημα που είχε τεθεί από την Επιτροπή. Συγκεκριμένα, ακριβώς επειδή η Επιτροπή ανακάλεσε την αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης ως προς τις αναιρεσειούσες λόγω της αθέτησης της ανάληψης υποχρέωσης, οι έννομες συνέπειες της ανάληψης υποχρέωσης δεν μπορούσαν πλέον να θεμελιώσουν έννομο συμφέρον των αναιρεσειουσών.
- 69 Οι αναιρεσειούσες φρονούν ότι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως ακατάληπτος και, εν πάση περιπτώσει, ως αλυσιτελής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 70 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόρριψη του πρώτου λόγου της αντανάιρεσης συνεπάγεται την απόρριψη και του δεύτερου λόγου αυτής. Συγκεκριμένα, από την εκτίμηση που οδήγησε στην απόρριψη του πρώτου λόγου της αντανάιρεσης προκύπτει ότι ο επίδικος κανονισμός επάγεται συνέπειες για την έννομη κατάσταση των αναιρεσειουσών, ανεξαρτήτως της ύπαρξης της εκτελεστικής απόφασης 2013/707.
- 71 Το γεγονός ότι ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/866 ανακάλεσε την αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης που είχε προταθεί από τις αναιρεσειούσες και την οποία προέβλεπε η εν λόγω εκτελεστική απόφαση 2013/707, ενώ δεν είχε εξαντληθεί το προβλεπόμενο στην αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης των αναιρεσειουσών ετήσιο επίπεδο εισαγωγών του επίμαχου προϊόντος, δεν θα μπορούσε να ασκήσει οποιαδήποτε επιρροή στη διαπίστωση ότι ο επίδικος κανονισμός επηρεάζει την έννομη κατάσταση των αναιρεσειουσών, με αποτέλεσμα αυτές να έχουν ασκήσει παραδεκτώς ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά του ανωτέρω κανονισμού.
- 72 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος της αντανάιρεσης πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου της αντανάιρεσης

- 73 Με τον τρίτο λόγο της αντανάιρεσης, ο οποίος προβάλλεται όλως επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 3 του βασικού κανονισμού, καθώς και το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού, στο πλαίσιο της εξέτασης του έκτου λόγου ακυρώσεως που είχαν προβάλει οι αναιρεσειούσες ενώπιόν του, κρίνοντας ότι οι διατάξεις αυτές απαιτούσαν να πραγματοποιηθεί ανάλυση περί καταλογισμού, προκειμένου «να μην παρασχεθεί στη βιομηχανία της Ένωσης προστασία βαινουσα πέραν του αναγκαίου μέτρου».

- 74 Ως προς το ζήτημα αυτό αρκεί να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 169, παράγραφος 1, και το άρθρο 178, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναίρεσης και η αντανάιρεση μπορούν να έχουν ως αντικείμενο μόνον την ολική ή μερική αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου.
- 75 Εν προκειμένω το Γενικό Δικαστήριο, αφού απέρριψε τον επίμαχο λόγο ακυρώσεως, απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως του επίδικου κανονισμού κάνοντας δεκτό το σχετικό αίτημα της Επιτροπής. Ο τρίτος λόγος της αντανάιρεσης επιδιώκει, στην πραγματικότητα, την αντικατάσταση του σκεπτικού ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3 του βασικού κανονισμού, καθώς και του άρθρου 9, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γίνει δεκτός (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2015, Conseil κ.λπ. κατά Vereniging Milieudefensie και Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P έως C-403/12 P, EU:C:2015:4, σκέψη 33 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 76 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος της αντανάιρεσης πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.
- 77 Κατόπιν των ανωτέρω, η αντανάιρεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί της αιτήσεως αναίρεσης

- 78 Προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσης οι αναιρεσείουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους αναίρεσης.

Επί του πρώτου λόγου αναίρεσης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 79 Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, απαιτώντας, στις σκέψεις 64 έως 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, να αποδείξουν οι αναιρεσείουσες ότι έχουν συμφέρον για την υποβολή του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, και ότι, εν πάση περιπτώσει, προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών, δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες στην πραγματικότητα είχαν τέτοιο συμφέρον.
- 80 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, κατά πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο, εφαρμόζοντας κατ' αναλογία στη δυνατότητα προβολής μεμονωμένων λόγων ακυρώσεως τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία ο προσφεύγων υποχρεούται να αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον, ήτοι συμφέρον προς ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, για τέσσερις διαφορετικούς λόγους.
- 81 Πρώτον, η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ήταν αντίθετη προς τη νομολογία του Δικαστηρίου, η οποία απαιτεί από τους προσφεύγοντες να αποδεικνύουν απλώς ότι έχουν συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης.
- 82 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να διακρίνει τους δύο πρώτους λόγους ακυρώσεως από τις καταστάσεις στις οποίες ένας λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος λόγω του ότι ο προσφεύγων δεν νομιμοποιείται να τον προβάλλει. Οι καταστάσεις αυτές, όπως έχουν προσδιοριστεί στη νομολογία, αφορούν, αφενός, την περίπτωση στην οποία ο λόγος ακυρώσεως δεν αφορά τον προσφεύγοντα αλλά υπηρετεί το γενικό συμφέρον ή τα συμφέροντα του νόμου και, αφετέρου, την περίπτωση στην οποία ο λόγος ακυρώσεως αφορά κανόνες, όπως αυτοί του εσωτερικού κανονισμού ενός οργάνου, οι οποίοι δεν σκοπούν στην προστασία των ιδιωτών. Οι δύο πρώτοι λόγοι ακυρώσεως δεν ενέπιπταν σε αυτό το είδος καταστάσεων ούτε διαπιστώθηκε κάτι τέτοιο από το Γενικό Δικαστήριο.

- 83 Δεύτερον, οι αναιρεσεύουσες επικαλούνται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας συνιστάμενη στο ότι Γενικό Δικαστήριο δεν τους επέτρεψε να προβάλουν τους λόγους που θεωρούσαν πρόσφορους, κατά παράβαση του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 84 Τρίτον, οι αναιρεσεύουσες φρονούν ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι όφειλαν να αποδείξουν το συμφέρον που είχαν προς προβολή του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι λόγοι αυτοί ήταν απαράδεκτοι προσβάλλει το δικαίωμά τους σε πραγματική προσφυγή, το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 47 του Χάρτη. Συγκεκριμένα, οι αναιρεσεύουσες ήταν υποχρεωμένες να ασκήσουν προσφυγή εντός της προθεσμίας του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, προκειμένου να αποτρέψουν την παραγραφή των δικαιωμάτων τους, δεδομένου ότι σε διαφορετική περίπτωση θα διέτρεχαν τον κίνδυνο, σύμφωνα με τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 9ης Μαρτίου 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), να απολέσουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν το κύρος του επίδικου κανονισμού ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους στο πλαίσιο υποβολής αίτησης προδικαστικής απόφασης.
- 85 Στο πλαίσιο αυτό, οι αναιρεσεύουσες υπενθυμίζουν ότι κατά το Γενικό Δικαστήριο το συμφέρον τους προς προβολή των δύο πρώτων λόγων ακυρώσεως είναι υποθετικό, κάτι που θα σήμαινε ότι, σε περίπτωση που το συμφέρον τους προς προβολή των λόγων αυτών γεννιόταν μετά τη λήξη της προθεσμίας των δύο μηνών του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, θα στερούνταν την πρόσβαση στη δικαιοσύνη. Μια τέτοια κατάσταση θα ήταν κατά μείζονα λόγο προβληματική, δεδομένου ότι μία από τις αναιρεσεύουσες, η Canadian Solar Emea, εταιρία εισαγωγών, θα μπορούσε να προσβάλει το κύρος του επίδικου κανονισμού ενώπιον εθνικού δικαστηρίου ανά πάσα στιγμή αν δεν είχε συνδεθεί με τις λοιπές αναιρεσεύουσες, οι οποίες είναι εταιρίες εξαγωγών.
- 86 Τέταρτον, οι αναιρεσεύουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το δικαίωμά τους ακροάσεως, δεδομένου ότι δεν συζητήθηκε αναλυτικά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου το ζήτημα του παραδεκτού των δύο πρώτων λόγων ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, το ζήτημα αυτό δεν είχε προβληθεί από το Συμβούλιο και την Επιτροπή κατά την έγγραφη διαδικασία ούτε εξετάστηκε πλήρως κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, με αποτέλεσμα να μην μπορέσουν οι αναιρεσεύουσες να αποδείξουν ότι παρήγαν και εξήγαν στην Ένωση, και εισήγαν στην Ένωση, συστοιχίες καταγωγής τρίτης χώρας αλλά προέλευσης Κίνας και ότι εισήγαν στην Ένωση συστοιχίες καταγωγής Κίνας αλλά προέλευσης τρίτης χώρας.
- 87 Κατά δεύτερον, οι αναιρεσεύουσες θεωρούν ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών, κρίνοντας, στις σκέψεις 69 έως 73 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν είχαν συμφέρον να προβάλουν τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως.
- 88 Αφενός, οι αναιρεσεύουσες υποστηρίζουν ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, έχουν έννομο συμφέρον να ενεργήσουν προς αποτροπή της επανάληψης σφαλμάτων στα οποία θα μπορούσαν να υποπέσουν τα θεσμικά όργανα βάσει εσφαλμένης ερμηνείας των διατάξεων του βασικού κανονισμού, κάτι που θα συνέβαινε εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Επιτροπή εξέδωσε νέο κανονισμό, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/366, ο οποίος παρατείνει τη διάρκεια του επίδικου κανονισμού κατά δεκαοκτώ μήνες και ο οποίος επαναλαμβάνει τα ίδια σφάλματα.
- 89 Αφετέρου, οι λόγοι που προβλήθηκαν από τις αναιρεσεύουσες αφορούσαν την έκταση της έρευνας αντιντάμπινγκ, η οποία θα επηρέαζε εν συνεχεία το ντάμπινγκ, τη ζημία, την αιτιώδη συνάφεια και τις εκτιμήσεις του συμφέροντος της Ένωσης που οδήγησαν το Συμβούλιο στην έκδοση του επίδικου κανονισμού.
- 90 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν να απορριφθεί ο πρώτος λόγος αναιρέσεως εν μέρει ως απαράδεκτος και εν μέρει ως αβάσιμος, εν πάση δε περιπτώσει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 91 Καταρχάς, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς υπενθύμισε, στη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προσφυγή ακυρώσεως ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνο στον βαθμό κατά τον οποίο ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης δύναται, αυτή καθαυτή, να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε. Η συνδρομή ενός τέτοιου συμφέροντος, το οποίο εκτιμάται κατά την ημερομηνία άσκησης της προσφυγής και αποτελεί την πρώτη και βασική προϋπόθεση κάθε ένδικης προσφυγής, πρέπει να αποδεικνύεται από τον προσφεύγοντα (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Gul Ahmed Textile Mills κατά Συμβουλίου, C-100/17 P, EU:C:2018:842, σκέψη 37).
- 92 Όπως ανέφερε επίσης το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 65 και 66 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος πρέπει να είναι γεγεννημένο και ενεστώς. Δεν μπορεί να αφορά μελλοντική και υποθετική κατάσταση. Το συμφέρον αυτό πρέπει, υπό το πρίσμα του αντικειμένου της προσφυγής, να υφίσταται κατά τον χρόνο ασκήσεώς της, άλλως η προσφυγή είναι απαράδεκτη, και να διατηρείται μέχρι την έκδοση της δικαστικής απόφασης, άλλως παρέλκει η έκδοση απόφασης (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψεις 56 και 57 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Το δικαστήριο που επιλαμβάνεται μιας διαφοράς μπορεί να εξετάζει αυτεπαγγέλτως και σε κάθε στάση της δίκης αν εξέλιπε το συμφέρον του διαδίκου να εμμείνει στο αίτημά του, λόγω της επελεύσεως γεγονότος το οποίο συνέβη μετά την ημερομηνία του εισαγωγικού εγγράφου της δίκης (πρβλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Gul Ahmed Textile Mills κατά Συμβουλίου, C-100/17 P, EU:C:2018:842, σκέψη 38).
- 93 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς απαίτησε από τις αναιρεσείουσες να αποδείξουν το συμφέρον τους προς προβολή του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος, λόγω έλλειψης εννόμου συμφέροντος, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι βάσιμος, όταν η ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης βάσει του συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως δεν δύναται να ικανοποιήσει τα αιτήματα του προσφεύγοντος (πρβλ. απόφαση της 9ης Ιουνίου 2011, Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά ΕΚΤ, C-401/09 P, EU:C:2011:370, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 94 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών, επισημαίνεται ότι πράγματι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, σε ορισμένες περιπτώσεις, ο προσφεύγων μπορεί να διατηρεί το έννομο συμφέρον του να ζητήσει την ακύρωση πράξεως η οποία καταργήθηκε εκκρεμούσης της δίκης, προκειμένου να υποχρεωθεί το όργανο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη να επιφέρει στο μέλλον τις δέουσες τροποποιήσεις και να αποτραπεί, κατ' αυτόν τον τρόπο, ο κίνδυνος επανάληψης της πλημμέλειας που προσάπτεται στην πράξη αυτή (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Bank Mellat κατά Συμβουλίου, C-430/16 P, EU:C:2018:668, σκέψη 64).
- 95 Ωστόσο, όταν δεν έχει ουδέποτε υπάρξει έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ενδέχεται να εξακολουθεί να υφίσταται ένα τέτοιο συμφέρον προκειμένου να μην επαναλάβουν τα θεσμικά όργανα πλημμέλειες οφειλόμενες σε εσφαλμένη ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης.
- 96 Συνεπώς, στο μέτρο που κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής ακυρώσεως οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν έννομο συμφέρον προβολής των δύο πρώτων λόγων ακυρώσεως και δεδομένου ότι το συμφέρον αυτό, κατά τη νομολογία που μνημονεύθηκε στις σκέψεις 91 και 92 της παρούσας απόφασης, πρέπει να εξετάζεται αν υφίσταται κατά την ημέρα άσκησης της προσφυγής και δεν

μπορεί να αφορά μελλοντική και υποθετική κατάσταση, οι αναιρεσεύουσες δεν μπορούν να δικαιολογήσουν ένα τέτοιο συμφέρον επικαλούμενες την ανάγκη να αποτραπούν πλημμέλειες οφειλόμενες σε εσφαλμένη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης εκ μέρους των θεσμικών οργάνων.

- 97 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να θεωρηθούν παραδεκτοί στο μέτρο που αφορούσαν την έκταση της έρευνας αντιντάμπινγκ, επισημαίνεται ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι επί της ουσίας οι λόγοι αυτοί αφορούν στοιχεία της εν λόγω έρευνας, όπως μεταξύ άλλων το ντάμπινγκ, η ζημία ή η αιτιώδης συνάφεια, δεν μπορεί να συνεπάγεται αφεαυτού ότι οι συγκεκριμένοι λόγοι προβάλλονται παραδεκτώς σε κατάσταση στην οποία οι αναιρεσεύουσες δεν έχουν αποδείξει ότι υφίσταται συμφέρον για την προβολή τους.
- 98 Συνεπώς, καλώς το Γενικό Δικαστήριο, στηριζόμενο στη νομολογία του Δικαστηρίου που μνημονεύθηκε στις σκέψεις 91 και 92 της παρούσας απόφασης, κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι δύο πρώτοι λόγοι ακυρώσεως έπρεπε να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.
- 99 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 47 του Χάρτη, υπενθυμίζεται ότι, δεδομένης της προστασίας που παρέχει, αντικείμενο του άρθρου αυτού δεν είναι η τροποποίηση του συστήματος δικαστικού ελέγχου που προβλέπουν οι Συνθήκες, και δη οι κανόνες περί παραδεκτού των ευθειών προσφυγών που ασκούνται ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης, όπως προκύπτει επίσης και από τις επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο 47, οι οποίες πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, ΣΕΕ και το άρθρο 52, παράγραφος 7, του Χάρτη, να λαμβάνονται υπόψη για την ερμηνεία του Χάρτη (πρβλ. απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2013, Inuit Tapiriit Kanatami κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-583/11 P, EU:C:2013:625, σκέψη 97 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 100 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προστασία που παρέχεται από το άρθρο 47 του Χάρτη δεν επιτάσσει να μπορεί ο διοικούμενος να ασκεί άνευ όρων προσφυγή ακυρώσεως, ευθέως ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης, κατά νομοθετικών πράξεων της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2013, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-583/11 P, EU:C:2013:625, σκέψη 105).
- 101 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι αναιρεσεύουσες δεν μπορούσαν να υποστηρίξουν βασίμως ότι η απαίτηση να αποδείξουν ότι είχαν συμφέρον για την προβολή λόγου ακυρώσεως προσέβαλλε το δικαίωμά τους σε πραγματική προσφυγή, όπως αυτό κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη.
- 102 Περαιτέρω, όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε το δικαίωμα ακροάσεως των αναιρεσειουσών, το οποίο απορρέει από το εν λόγω άρθρο του Χάρτη, διαπιστώνεται ότι οι αναιρεσεύουσες δεν αμφισβητούν ότι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου οι παρεμβαίνοντες τοποθετήθηκαν επί του ζητήματος της ενστάσεως απαραδέκτου που προβλήθηκε από το Συμβούλιο για τους δύο πρώτους λόγους ακυρώσεως. Συνεπώς, οι αναιρεσεύουσες δεν μπορούν βασίμως να υποστηρίξουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν τους έδωσε τη δυνατότητα να τοποθετηθούν επί όλων των νομικών στοιχείων που ήταν κρίσιμα για την έκβαση της δίκης ή να προσκομίσουν τα αναγκαία αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη της θέσεώς τους.
- 103 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι, υπό το πρίσμα της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 9ης Μαρτίου 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου εμπόδιζε τις αναιρεσεύουσες να προσφύγουν στη δικαιοσύνη αν το συμφέρον τους προς προβολή του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως γεννιόταν μετά τη λήξη της δέμηνης προθεσμίας του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, αρκεί να επισημανθεί ότι σε μια τέτοια περίπτωση η εν λόγω νομολογία δεν θα εμπόδιζε, κατ' αρχήν, τις αναιρεσεύουσες να προβάλουν τους λόγους αυτούς ενώπιον εθνικού δικαστηρίου.

104 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

- 105 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο, στηριζόμενη στο ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, απαίτησε από τις αναιρεσείουσες να αποδείξουν το συμφέρον τους προς προβολή του τρίτου λόγου ακυρώσεως και, αφετέρου, ερμήνευσε εσφαλμένα το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού.
- 106 Πρώτον, για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 91 έως 98 της παρούσας απόφασης, ο ισχυρισμός ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, απαιτώντας από τις αναιρεσείουσες να αποδείξουν συμφέρον προς προβολή του τρίτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να απορριφθεί.
- 107 Δεύτερον, όσον αφορά τον ισχυρισμό περί σφάλματος του Γενικού Δικαστηρίου κατά την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, αρκεί η διαπίστωση ότι οι σκέψεις 90 έως 95 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά των οποίων βάλλει ο εν λόγω ισχυρισμός, διατυπώνονται στο πλαίσιο επάλληλης κρίσης του Γενικού Δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, ο εν λόγω ισχυρισμός προβάλλεται αλυσιτελώς.
- 108 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 109 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, αφενός, ότι ο κανονισμός 1168/2012 εφαρμόζεται στην έρευνα αντιντάμπινγκ που οδήγησε στην έκδοση του επίδικου κανονισμού και, αφετέρου, ότι ο κανονισμός αυτός δεν πάσχει πλάνη περί το δίκαιο, μολοντί η Επιτροπή δεν απεφάνθη επί του αιτήματος των αναιρεσείουσών να υπαχθούν σε ΚΟΑ.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 110 Όσον αφορά, κατά πρώτον, την εφαρμογή του κανονισμού 1168/2012, οι αναιρεσείουσες υπενθυμίζουν ότι η έκδοση του κανονισμού αυτού, ο οποίος τροποποίησε τον βασικό κανονισμό, αποτελούσε την αντίδραση στην απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 2012, *Brosmann Footwear (HK)* κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-249/10 P, EU:C:2012:53), στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν απεφάνθη επί αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ αποτελούσε παράβαση του βασικού κανονισμού η οποία έπληττε το κύρος του επίμαχου στην υπόθεση εκείνη κανονισμού επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ.
- 111 Οι αναιρεσείουσες φρονούν ότι η τροποποίηση που επήλθε στην παρούσα υπόθεση με τον κανονισμό 1168/2012 περιόρισε το δικαίωμα υποβολής αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ, επιτρέποντα μόνο στους παραγωγούς-εξαγωγείς του δείγματος της σχετικής έρευνας αντιντάμπινγκ να υποβάλουν σχετικό αίτημα. Το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, όμως, ότι η τροποποίηση αυτή ίσχυε για την εν λόγω έρευνα αντιντάμπινγκ και ότι δεν επρόκειτο για αναδρομική εφαρμογή του νόμου καθόσον η παρέλευση για τη λήψη απόφασης επί αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ δεν είχε δημιουργήσει μια οριστικά διαμορφωμένη κατάσταση για τις αναιρεσείουσες.

- 112 Κατά τις αναιρεσεύουσες, το συμπέρασμα αυτό του Γενικού Δικαστηρίου τούς στέρησε το δικαίωμα να εξεταστεί το αίτημά τους περί υπαγωγής σε ΚΟΑ και επέτρεψε αδικαιολόγητα στην Επιτροπή να απαλλαγεί από την υποχρέωσή της να αποφανθεί επί του αιτήματος αυτού. Δεδομένου ότι η υπαγωγή τους σε ΚΟΑ θα είχε ως αποτέλεσμα να χρησιμοποιηθούν οι τιμές και τα έξοδα των αναιρεσειουσών, στη θέση αυτών ενός παραγωγού ανάλογης χώρας, για τον προσδιορισμό της εφαρμοστέας κανονικής αξίας, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε επί του αιτήματος αυτού προκάλεσε μια οριστική μεταβολή που επηρέασε αρνητικά και αμετάκλητα τα δικαιώματα των αναιρεσειουσών.
- 113 Οι αναιρεσεύουσες φρονούν ότι το γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, πριν και μετά την τροποποίηση που επήλθε με τον κανονισμό 1168/2012, δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφιβολίας. Συγκεκριμένα, πριν από την εν λόγω τροποποίηση η διάταξη αυτή διευκρίνιζε ότι οι παραγωγοί-εξαγωγείς που δεν είχαν περιληφθεί στο δείγμα, όπως οι αναιρεσεύουσες, είχαν το δικαίωμα να ζητήσουν την υπαγωγή σε ΚΟΑ και ότι η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να αποφανθεί υπέρ ή κατά της υπαγωγής στο καθεστώς αυτό.
- 114 Κατόπιν της εν λόγω τροποποίησης, το άρθρο 2, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού εφαρμόζεται σε όλες τις νέες και τις εκκρεμείς έρευνες από τις 15 Δεκεμβρίου 2012. Στην υπό κρίση υπόθεση η προθεσμία που διέθετε η Επιτροπή για να αποφανθεί επί της αίτησης των αναιρεσειουσών περί υπαγωγής τους σε ΚΟΑ έληξε στις 6 Δεκεμβρίου 2012, ήτοι πριν από τη θέση σε ισχύ της τροποποίησης που επήλθε με τον κανονισμό 1168/2012. Η παράλειψη ολοκλήρωσης του σταδίου κατά το οποίο λαμβάνεται απόφαση επί του αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ δεν θα μπορούσε να θεραπευθεί με την αναδρομική εφαρμογή του τελευταίου ως άνω κανονισμού.
- 115 Οι αναιρεσεύουσες υπογραμμίζουν ότι η τροποποίηση που εισήχθη με τον κανονισμό 1168/2012, όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα της μεταβατικής της διάταξης, δεν καταλαμβάνει το εν λόγω στάδιο στην παρούσα έρευνα αντιντάμπινγκ, δεδομένου ότι η υποχρέωση της Επιτροπής να αποφανθεί επί αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ αποτελεί κανόνα ουσίας και όχι κανόνα που αφορά τον τύπο. Ως εκ τούτου, η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τη διαχρονική εφαρμογή των κανόνων που αφορούν τον τύπο, στην οποία στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 157, 159 και 160 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν είναι κρίσιμη εν προκειμένω.
- 116 Κατά τις αναιρεσεύουσες, σε αντίθεση προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, η λήξη της προθεσμίας που διέθετε η Επιτροπή για να αποφανθεί επί του αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ είχε δημιουργήσει μια οριστικά διαμορφωμένη κατάσταση για τις αναιρεσεύουσες, υπό την έννοια ότι η Επιτροπή, παραβιάζοντας τη σχετική υποχρέωση που υπείχε, δεν σεβάστηκε το στάδιο αποφάνσεως περί υπαγωγής ή μη σε ΚΟΑ.
- 117 Οι αναιρεσεύουσες υποστηρίζουν ότι, αν η Επιτροπή είχε αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού, η κρίση της αυτή δεν θα μπορούσε μεταβληθεί σε μεταγενέστερο στάδιο της έρευνας αντιντάμπινγκ σε βάρος των αναιρεσειουσών, εκτός εάν ανέκυπταν νέες πληροφορίες που δεν ήταν διαθέσιμες κατά τον χρόνο εξέτασης του αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ. Συνεπώς, η εφαρμογή του κανονισμού 1168/2012 στο αίτημα των αναιρεσειουσών περί υπαγωγής σε ΚΟΑ θα τους στερούσε ex post το δικαίωμά τους να εξετασθεί το αίτημα αυτό, μολονότι δεν αμφισβητείται ότι πράγματι είχαν ένα τέτοιο δικαίωμα τον χρόνο κατά τον οποίο η Επιτροπή όφειλε να έχει αποφανθεί επί του αιτήματος αυτού.
- 118 Ως προς το ζήτημα αυτό οι αναιρεσεύουσες υποστηρίζουν ότι η ερμηνεία τους σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 1168/2012 δεν αντιβαίνει στο γράμμα των διατάξεων του κανονισμού αυτού, αλλά ακόμη και αν υποθεθεί ότι αντιβαίνει, η τροποποίηση που επέφερε ο εν λόγω κανονισμός, στο μέτρο που ισχύει για τις αναιρεσεύουσες, δεν είναι σύννομη, διότι παραβιάζει τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της μη αναδρομικότητας.

- 119 Κατά δεύτερον, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας, στις σκέψεις 162 έως 165 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν απεφάνθη επί του αιτήματός τους για υπαγωγή σε ΚΟΑ δεν επέβαλλε την ακύρωση του επίδικου κανονισμού. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η τροποποίηση που επήλθε με τον κανονισμό 1168/2012 δεν είχε εφαρμογή στην παρούσα έρευνα αντιντάμπινγκ, η Επιτροπή όφειλε να αποφανθεί επί του αιτήματος των αναιρεσειουσών για υπαγωγή σε ΚΟΑ.
- 120 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή φρονούν ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος.
- 121 Όσον αφορά το παραδεκτό του λόγου αυτού, φρονούν, κατ' ουσίαν, ότι ο ισχυρισμός των αναιρεσειουσών ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβλεψε το γεγονός ότι η προθεσμία που διέθετε η Επιτροπή για να αποφανθεί επί του αιτήματος υπαγωγής των αναιρεσειουσών σε ΚΟΑ είχε λήξει πριν από την έναρξη ισχύος της εν λόγω τροποποίησης είναι απαράδεκτος, δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες επαναλαμβάνουν τα ίδια επιχειρήματα με εκείνα που ανέπτυξαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Περαιτέρω, φρονούν ότι το επιχειρήμα ότι, στο μέτρο που η εν λόγω τροποποίηση εφαρμόζεται για τις αναιρεσείουσες, η τροποποίηση αυτή ενδεχομένως δεν είναι σύννομη, αποτελεί νέο ισχυρισμό και είναι ως εκ τούτου απαράδεκτο. Επισημαίνουν, ειδικότερα, ότι οι αναιρεσείουσες δεν πρότειναν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, βάσει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, κατά του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού, όπως αυτό διαμορφώθηκε κατόπιν της τροποποίησης που επήλθε με τον κανονισμό 1168/2012.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

– Επί του παραδεκτού

- 122 Οι ενστάσεις απαραδέκτου του Συμβουλίου και της Επιτροπής δεν μπορούν να γίνουν δεκτές.
- 123 Ειδικότερα, πρώτον, ο ισχυρισμός των αναιρεσειουσών ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, παραβλέποντας το γεγονός ότι η προθεσμία που διέθετε η Επιτροπή για να αποφανθεί επί του αιτήματος των αναιρεσειουσών για υπαγωγή σε ΚΟΑ είχε λήξει πριν από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 1168/2012, όπως αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 43 των προτάσεών του, βάλλει κατά της εφαρμογής, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, της μεταβατικής διάταξης του άρθρου 2 του εν λόγω κανονισμού και, ειδικότερα, κατά της σκέψης 152 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.
- 124 Ως προς το ζήτημα αυτό υπενθυμίζεται ότι, όταν ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να εξεταστούν εκ νέου στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως. Αν ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να στηρίξει την αίτηση αναιρέσεως σε λόγους και επιχειρήματα που προέβαλε ήδη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η ανααιρετική διαδικασία θα έχανε εν μέρει το νόημά της (απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2017, SolarWorld κατά Συμβουλίου, C-204/16 P, EU:C:2017:838, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 125 Συνεπώς, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι οι αναιρεσείουσες επιδιώκουν μια απλή επανεξέταση της προσφυγής που άσκησαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 126 Δεύτερον, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί η ένσταση απαραδέκτου που προβλήθηκε από το Συμβούλιο και την Επιτροπή, κατά την οποία ο ισχυρισμός των αναιρεσειουσών ότι δεν είναι σύννομος ο κανονισμός 1168/2012 αποτελεί νέο ισχυρισμό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, ο ισχυρισμός αυτός είναι απαράδεκτος, δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες περιορίζονται

στο να προβάλλουν ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν είναι σύννομος λόγω του ότι αντιβαίνει στις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της μη αναδρομικότητας, χωρίς να προσκομίζουν κανένα στοιχείο προς στήριξη της απόψεώς τους.

- 127 Τα στοιχεία της αιτήσεως αναιρέσεως που δεν περιλαμβάνουν κανένα επιχείρημα με το οποίο να προσδιορίζεται το νομικό σφάλμα που προσάπτεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να απορρίπτονται ως απαράδεκτα (πρβλ. διάταξη της 18ης Οκτωβρίου 2018, Alex κατά Επιτροπής, C-696/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:848, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 128 Συνεπώς, με εξαίρεση τον ισχυρισμό περί μη σύννομου χαρακτήρα του κανονισμού 1168/2012, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός.

– *Επί της ουσίας*

- 129 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, αφενός, κρίνοντας ότι ο κανονισμός 1168/2012 είχε εφαρμογή στην έρευνα αντιντάμπινγκ που οδήγησε στην έκδοση του επίδικου κανονισμού και, αφετέρου, θεωρώντας ότι ο επίδικος κανονισμός δεν ήταν πλημμελής, παρότι η Επιτροπή δεν είχε αποφανθεί επί της αίτησης των προσφευγουσών για υπαγωγή σε ΚΟΑ.
- 130 Κατά πρώτον, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, όπως ορθώς διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 153 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το γράμμα του άρθρου 2 του κανονισμού 1168/2012 δεν επιτρέπει την προτεινόμενη από τις αναιρεσείουσες ερμηνεία του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού αυτού. Ειδικότερα, το άρθρο αυτό ορίζει με σαφήνεια ότι ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόζεται σε όλες τις νέες και εκκρεμούσες έρευνες από τις 15 Δεκεμβρίου 2012. Οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβητούν, όμως, ότι κατά την ως άνω ημερομηνία η έρευνα αντιντάμπινγκ που οδήγησε στην έκδοση του επίδικου κανονισμού ήταν εκκρεμής. Συγκεκριμένα, κατά την ημερομηνία αυτή το Συμβούλιο δεν είχε εκδώσει ούτε τα οριστικά μέτρα βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού ούτε απόφαση βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.
- 131 Περαιτέρω, στο μέτρο που το άρθρο 2 του κανονισμού 1168/2012 αναφέρεται, χωρίς περαιτέρω διευκρίνιση, σε «όλες τις εκκρεμούσες έρευνες», οι αναιρεσείουσες δεν θα μπορούσαν να υποστηρίξουν βασίμως ότι το άρθρο αυτό αναφέρεται αποκλειστικά και μόνο στις εκκρεμείς έρευνες στις οποίες δεν έχει ακόμη παρέλθει η προθεσμία απόφασης επί αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ.
- 132 Κατά δεύτερον, επισημαίνεται ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, από την παρέλευση της προθεσμίας του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του βασικού κανονισμού, όπως ίσχυε πριν από τον κανονισμό 1168/2012, για τη λήψη απόφασης επί αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ, χωρίς να έχει ληφθεί μια τέτοια απόφαση από την Επιτροπή, δεν δημιουργήθηκε για τις αναιρεσείουσες κάποια οριστικά διαμορφωμένη κατάσταση.
- 133 Αφενός, όπως επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 74 των προτάσεών του, η Επιτροπή μπορούσε νομίμως να αποφανθεί επί του αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ και μετά τη λήξη της τριμήνης προθεσμίας που προβλεπόταν στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του βασικού κανονισμού, όπως ίσχυε πριν από τον κανονισμό 1168/2012.
- 134 Ως προς το ζήτημα αυτό το Δικαστήριο έχει μάλιστα κρίνει ότι, ακόμη και αν η Επιτροπή έχει λάβει απόφαση επί του αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ, βάσει του ανωτέρω άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', είναι δυνατόν να τροποποιήσει την απόφασή της (πρβλ. απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware κατά Συμβουλίου, C-141/08 P, EU:C:2009:598, σκέψεις 111 έως 113).

- 135 Αφετέρου, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η κατάσταση των αναιρεσειουσών διαμορφώθηκε κατά τρόπο οριστικό μόνον κατά την έναρξη της ισχύος του επίδικου κανονισμού, μέχρι δε την έκδοση του κανονισμού αυτού οι αναιρεσειούσες δεν είχαν αποκτήσει καμία βεβαιότητα σχετικά με τα πιθανά δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους από την εφαρμογή του βασικού κανονισμού.
- 136 Υπενθυμίζεται επ' αυτού ότι, όπως επισημάνθηκε ήδη στη σκέψη 60 της παρούσας απόφασης, ο ρόλος της Επιτροπής εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας λήψης αποφάσεως του Συμβουλίου, καθώς η Επιτροπή, όπως προκύπτει από τις διατάξεις του βασικού κανονισμού, οφείλει να διενεργεί έρευνες και να αποφασίζει, βάσει των ερευνών αυτών, την περάτωση της διαδικασίας ή αντίθετα τη συνέχισή της, λαμβάνοντας προσωρινά μέτρα και προτείνοντας στο Συμβούλιο τη λήψη οριστικών μέτρων. Ωστόσο, το όργανο που αποφαινεται οριστικά είναι το Συμβούλιο.
- 137 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος του κανονισμού 1168/2012 η κατάσταση των αναιρεσειουσών δεν είχε διαμορφωθεί οριστικά.
- 138 Ως εκ τούτου, η παρέλευση της προθεσμίας του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του βασικού κανονισμού, όπως ίσχυε πριν από τον κανονισμό 1168/2012, για τη λήψη απόφασης επί αιτήματος υπαγωγής σε ΚΟΑ χωρίς να έχει ληφθεί τέτοια απόφαση από την Επιτροπή δεν επηρέασε τη δυνατότητα εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού στην έρευνα αντιντάμπινγκ που οδήγησε στην έκδοση του επίδικου κανονισμού.
- 139 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, κατ' ουσίαν, ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν είχε αποφανθεί επί του αιτήματος των αναιρεσειουσών για υπαγωγή σε ΚΟΑ δεν μπορούσε να επιφέρει την ακύρωση του επίδικου κανονισμού.
- 140 Συνεπώς, από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

- 141 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως οι αναιρεσειούσες υποστηρίζουν ότι στις σκέψεις 202 και 205 έως 216 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, αφενός, επιτρέποντας στο Συμβούλιο να καθορίσει τον δασμό αντιντάμπινγκ σε επίπεδο που αντιστάθμισε τη ζημία που είχε προκληθεί από άλλους παράγοντες πέραν των εισαγωγών που αποτέλεσαν αντικείμενο ντάμπινγκ και, αφετέρου, αντιστρέφοντας αδικαιολόγητα το βάρος αποδείξεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 142 Κατά πρώτον, οι αναιρεσειούσες υποστηρίζουν ότι το κριτήριο που εφαρμόστηκε από το Γενικό Δικαστήριο κατά το οποίο τα ζημιόγωνα αποτελέσματα που οφείλονται σε άλλους παράγοντες πρέπει να ληφθούν υπόψη μόνον εφόσον τα αποτελέσματα αυτά είναι τόσο σημαντικά ώστε να διαρρηγνύεται η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προκληθείσας ζημίας και των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού.
- 143 Ειδικότερα, πρώτον, οι αναιρεσειούσες υποστηρίζουν ότι για τον υπολογισμό του περιθωρίου ζημίας και, ως εκ τούτου, για τον καθορισμό του δασμού αντιντάμπινγκ βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, το Συμβούλιο υποχρεούται να αποκλείει κάθε ζημία που προκαλείται από άλλους παράγοντες πέραν των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ. Η υποχρέωση αυτή του Συμβουλίου επηρεάζει δύο διακριτά στάδια της διαδικασίας, και συγκεκριμένα λαμβάνεται υπόψη για τον προσδιορισμό της ύπαρξης ζημίας καθώς και τον καθορισμό του ύψους του δασμού

- αντιντάμπινγκ σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Κατά τις αναιρεσείους, οι υποχρεώσεις αυτές αποσκοπούν στην εξισορρόπηση μεταξύ των συμφερόντων των εισαγωγέων, της βιομηχανίας και των καταναλωτών της Ένωσης, καθώς και των παραγωγών-εξαγωγέων της Ένωσης, και εξειδικεύουν, στον τομέα των μέτρων εμπορικής άμυνας της Ένωσης, τη γενική αρχή της αναλογικότητας.
- 144 Αφενός, για τον προσδιορισμό της ζημίας κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποχρεούνται να βεβαιωθούν ότι η ζημία που προκαλείται από τις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εξακολουθεί να είναι «σημαντική» και μετά τον αποκλεισμό της ζημίας που προκαλείται από άλλους παράγοντες και ότι οι άλλοι αυτοί παράγοντες δεν διαρρηγνύουν την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των εν λόγω εισαγωγών και της ζημίας.
- 145 Αφετέρου, οι αναιρεσείους υποστηρίζουν ότι, ακόμη και στην περίπτωση που δεν διαρρηγνύεται η αιτιώδης συνάφεια, οι δασμοί αντιντάμπινγκ πρέπει να αποζημιώνουν τη βιομηχανία της Ένωσης μόνο στον βαθμό που αντιστοιχεί στη ζημία που προκαλείται από τις εισαγωγές που αποτέλεσαν αντικείμενο ντάμπινγκ και όχι για την «ανεξάρτητη ζημία» που προκαλείται από άλλους παράγοντες. Σε διαφορετική περίπτωση η προστασία της βιομηχανίας της Ένωσης θα έβαινε πέραν του αναγκαίου μέτρου. Συνεπώς, προκειμένου να προβεί στον καθορισμό του δασμού αντιντάμπινγκ κατά τρόπο σύμφωνο προς το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, το Συμβούλιο έπρεπε να προβεί σε διορθώσεις βάσει της ζημίας που προκλήθηκε από άλλους παράγοντες.
- 146 Δεύτερον, οι αναιρεσείους υποστηρίζουν ότι, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε ότι στη ζημία που υπέστη η βιομηχανία της Ένωσης είχαν συμβάλει τουλάχιστον τρεις ακόμη παράγοντες και ότι το Συμβούλιο παραδέχτηκε ότι ούτε το ίδιο ούτε η Επιτροπή είχαν αφαιρέσει από τους υπολογισμούς τους τη ζημία που προκλήθηκε από τους εν λόγω παράγοντες, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους ο αντίκτυπος των τριών άλλων παραγόντων ήταν αμελητέος και παρέβη, ως εκ τούτου, την υποχρέωση αιτιολόγησης, κατά την έννοια του άρθρου 296 ΣΛΕΕ. Περαιτέρω, κατά τις αναιρεσείους, από τα συμπεράσματα του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τη συμβολή των τριών αυτών παραγόντων στη ζημία που υπέστη η βιομηχανία της Ένωσης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να υποχρεώσει το Συμβούλιο να μειώσει τον δασμό αντιντάμπινγκ, αφαιρώντας το ύψος που αντιστοιχούσε στο σωρευτικό αποτέλεσμα των εν λόγω άλλων παραγόντων. Τέλος, οι αναιρεσείους υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών, στο μέτρο που, ενώ είχε κάνει δεκτό ότι οι παράγοντες αυτοί είχαν ασκήσει επιρροή, κατέληξε στη συνέχεια, χωρίς καμία σχετική απόδειξη, στο συμπέρασμα ότι η επιρροή αυτή ήταν ασήμαντη.
- 147 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση που αφορά το βάρος αποδείξεως, οι αναιρεσείους προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι απαίτησε από αυτές να ποσοτικοποιήσουν, προσκομίζοντας σχετικές αποδείξεις, τον αντίκτυπο των τριών άλλων παραγόντων που επηρέασαν τη ζημία του ενωσιακού κλάδου παραγωγής.
- 148 Καταρχάς, υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή όφειλαν να στηρίξουν τον προσδιορισμό της ζημίας σε θετικά αποδεικτικά στοιχεία καθώς και σε αντικειμενική εξέταση του συνόλου των κρίσιμων πραγματικών στοιχείων που έχει στη διάθεσή του. Κατά τις αναιρεσείους, τα εν λόγω θεσμικά όργανα είναι αυτά που φέρουν το βάρος να αποδείξουν ποιες διορθώσεις πρέπει να πραγματοποιηθούν λόγω της ζημίας που προκλήθηκαν από τους άλλους παράγοντες. Τίποτα δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη μεταφορά του βάρους αποδείξεως στους παραγωγούς-εξαγωγείς, ιδίως όταν η αιτιολόγηση αυτής της αντιστροφής του βάρους αποδείξεως συνδέεται αποκλειστικά και μόνο με το ότι η αξιολόγηση στην οποία πρέπει να προβούν τα θεσμικά όργανα είναι ιδιαίτερα περίπλοκη.
- 149 Επιπλέον, οι αναιρεσείους προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι τους μετέθεσε ένα βάρος αποδείξεως στο οποίο ήταν αδύνατον να ανταποκριθούν. Υποστηρίζουν, ειδικότερα, ότι δεν έχουν πρόσβαση στις πληροφορίες που απαιτούνται για να υπολογισθεί ο αντίκτυπος των άλλων παραμέτρων.

- 150 Τέλος, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, σύμφωνα με τις επιταγές της χρηστής διοίκησης, κατά την έννοια του άρθρου 41 του Χάρτη, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να επιτρέψει στο Συμβούλιο και την Επιτροπή, προκειμένου να απόσχουν από τη διενέργεια αξιολόγησης επιβαλλόμενης από τον νόμο, να επικαλεστούν την περιπλοκότητα της αξιολόγησης αυτής, ιδίως όταν από την παράλειψή τους ζημιώνονται οι οικονομικοί φορείς.
- 151 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν την απόρριψη του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, ζητώντας συγχρόνως από το Δικαστήριο να προβεί στην αντικατάσταση σκεπτικού.
- 152 Τα εν λόγω θεσμικά όργανα υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι από τα συμπεράσματα του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 185 και 191 έως 193 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης συνάγεται, εσφαλμένα, ότι το επίπεδο των δασμών αντνιτάμπινγκ έπρεπε να μειωθεί λόγω της ύπαρξης, πέραν των εισαγωγών που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ, και άλλων παραγόντων, ικανών να επηρεάσουν τη ζημία.
- 153 Τα όργανα αυτά αναφέρουν ότι, αφενός, ο υπολογισμός του περιθωρίου ζημίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και, αφετέρου, ο προσδιορισμός της ύπαρξης ζημίας, κατά την έννοια του άρθρου 3 του εν λόγω κανονισμού, αποτελούν δύο διαφορετικά στάδια. Προκειμένου να υπολογιστεί το περιθώριο ζημίας, το Συμβούλιο και η Επιτροπή προβαίνουν στους σχετικούς υπολογισμούς βάσει των τιμών, των κερδών και του κόστους παραγωγής του ενωσιακού κλάδου παραγωγής, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους «λοιπούς γνωστούς παράγοντες πέραν των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ», οι οποίοι θα μπορούσαν να έχουν συμβάλει στη ζημία που υπέστη ο ενωσιακός κλάδος παραγωγής, δεδομένου ότι οι παράγοντες αυτοί έχουν σημασία μόνο για την εξέταση της διάρρηξης της αιτιώδους συνάφειας, βάσει του άρθρου 3 του βασικού κανονισμού.
- 154 Υποστηρίζουν περαιτέρω ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, δεν χωρεί ανάλυση καταλογισμού της ζημίας κατά τον καθορισμό του περιθωρίου ζημίας βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Στη νομολογία αυτή το Δικαστήριο έκρινε ότι, παρότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή στην ανάλυση περί καταλογισμού που έκαναν βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού παρέλειψαν να συμπεριλάβουν έναν παράγοντα που ενδέχεται να συνέβαλε στη ζημία, ένα τέτοιο σφάλμα δεν ήταν ικανό να επιφέρει την ακύρωση των προσβληθέντων κανονισμών στις αντίστοιχες διαδικασίες, διότι τα θεσμικά όργανα είχαν αποδείξει ότι ο παράγοντας αυτός δεν ήταν ικανός να διαρρήξει την αιτιώδη συνάφεια. Συνεπώς, το Δικαστήριο δέχεται μία μόνον ανάλυση περί καταλογισμού, η οποία πραγματοποιείται κατά το στάδιο προσδιορισμού της αιτιώδους συνάφειας.
- 155 Επομένως, κατά τα θεσμικά αυτά όργανα, το άρθρο 9 παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι θα έπρεπε να μειωθεί ο δασμός αντνιτάμπινγκ προκειμένου να ληφθεί υπόψη ο αντίκτυπος άλλων παραγόντων. Δεν υφίσταται καμία τέτοια υποχρέωση στο σύστημα του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) ή στην πρακτική των σημαντικότερων εμπορικών εταίρων της Ένωσης, πρακτική που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 4 του βασικού κανονισμού.
- 156 Επικουρικώς, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος. Η Επιτροπή υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι ο λόγος αυτός προβάλλεται αλυσιτελώς και ότι είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 157 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 205 έως 216 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, επιτρέποντας στο Συμβούλιο να καθορίσει τον δασμό αντνιτάμπινγκ σε επίπεδο το οποίο αντισταθμίζει τη ζημία που προκαλείται από

- άλλους παράγοντες πέραν των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, κατά παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού. Υποστηρίζουν, επίσης, ότι στις σκέψεις 202 και 205 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε αδικαιολόγητη αντιστροφή του βάρους αποδείξεως.
- 158 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν την αντικατάσταση του σκεπτικού, υποστηρίζοντας ότι στην εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου που εκτίθεται στις σκέψεις 185 και 191 έως 193 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης γίνεται εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, στο μέτρο που από την ερμηνεία αυτή προκύπτει ότι το ύψος των δασμών αντιντάμπινγκ πρέπει να μειωθεί, λόγω του ότι υφίστανται και άλλοι παράγοντες, πέραν των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, ικανοί να επηρεάσουν τη ζημία.
- 159 Επιβάλλεται, καταρχάς, να επισημανθεί ότι το αίτημα αντικατάστασης σημείων του σκεπτικού είναι παραδεκτό, στο μέτρο που προβάλλεται ως άμυνα κατά του τέταρτου λόγου αναιρέσεως των αναιρεσιουσών (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψη 42) και αφορά τις σκέψεις 185 και 191 έως 193 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι οποίες περιλαμβάνουν, όπως προκύπτει από τη σκέψη 196 της απόφασης αυτής, τις αρχές βάσει των οποίων το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τη βασιμότητα των επιχειρημάτων των προσφευγουσών σχετικά με τον έκτο λόγο ακυρώσεως και των οποίων η εκτίμηση τίθεται υπό αμφισβήτηση στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναιρέσεως.
- 160 Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο της ανάλυσης του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να εξετασθεί, κατά πρώτον, η βασιμότητα του αιτήματος αντικατάστασης σημείων του σκεπτικού.
- 161 Στη σκέψη 191 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, μολονότι το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού δεν επιβάλλει στα θεσμικά όργανα της Ένωσης καμία συγκεκριμένη μεθοδολογία προκειμένου να εξασφαλισθεί ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ δεν υπερβαίνει το μέτρο που είναι αναγκαίο για την αποτροπή των ζημιολόγων αποτελεσμάτων των εισαγωγών του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, τα θεσμικά όργανα οφείλουν, εντούτοις, εντός του πλαισίου αυτού να λαμβάνουν υπόψη τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν στο πλαίσιο των αναλύσεων που πραγματοποίησαν βάσει του άρθρου 3, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού αυτού.
- 162 Το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε, στη σκέψη 192 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, σε διαφορετική περίπτωση, θα υπήρχε ο κίνδυνος τα επίμαχα μέτρα εμπορικής άμυνας να υπερβαίνουν το μέτρο που είναι αναγκαίο υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου σκοπού, ήτοι της εξάλειψης των ζημιολόγων αποτελεσμάτων, με αποτέλεσμα να μπορούν να παράσχουν προστασία και από τις αρνητικές επιπτώσεις που προκαλούνται από άλλους παράγοντες, πέραν των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ.
- 163 Το σκεπτικό αυτό δεν πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.
- 164 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι εξετάζονται και άλλοι γνωστοί παράγοντες πλην των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, οι οποίοι προξενούν κατά το ίδιο χρονικό διάστημα ζημία στην ενωσιακή βιομηχανία, προκειμένου να διασφαλισθεί ότι η προκαλούμενη από τους εν λόγω άλλους παράγοντες ζημία δεν αποδίδεται στις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ κατ' εφαρμογή της παραγράφου 6 του εν λόγω άρθρου 3. Στην παράγραφο 6 διευκρινίζεται ότι πρέπει να αποδεικνύεται, με βάση το σύνολο των συναφών αποδεικτικών στοιχείων που έχουν υποβληθεί, ότι οι εισαγωγές με πρακτικές ντάμπινγκ προκαλούν σημαντική ζημία στην ενωσιακή βιομηχανία.

- 165 Κατά τη διαπίστωση της ζημίας τα θεσμικά όργανα της Ένωσης υποχρεούνται να εξετάζουν αν η ζημία που προτίθενται να λάβουν υπόψη πράγματι οφείλεται σε εισαγωγές που αποτέλεσαν αντικείμενο ντάμπινγκ και να αποκλείουν κάθε ζημία που προκύπτει από άλλους παράγοντες, ιδίως δε ζημία που οφείλεται σε ίδιες ενέργειες των παραγωγών της Ένωσης (απόφαση της 16ης Απριλίου 2015, ΤΜΚ Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 166 Στο πλαίσιο αυτό, εναπόκειται στο Συμβούλιο και την Επιτροπή να εξακριβώσουν αν τα αποτελέσματα των ως άνω άλλων παραγόντων ήταν ικανά να διαρρήξουν την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ, αφενός, των επίμαχων εισαγωγών και, αφετέρου, της ζημίας που υπέστη η βιομηχανία της Ένωσης. Στα εν λόγω όργανα εναπόκειται, επίσης, όπως ορθώς υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 185 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, να βεβαιωθούν ότι η καταλογιστέα στους ως άνω άλλους παράγοντες ζημία δεν λαμβάνεται υπόψη κατά τον προσδιορισμό της ζημίας υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού και ότι, κατά συνέπεια, ο επιβληθείς δασμός αντντάμπινγκ δεν υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο για την εξάλειψη της ζημίας που προκλήθηκε από τις εισαγωγές που αποτέλεσαν αντικείμενο ντάμπινγκ (απόφαση της 16ης Απριλίου 2015, ΤΜΚ Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 167 Η ανωτέρω απαίτηση στηρίζεται στον σκοπό που υπηρετούν οι κανόνες των άρθρων 3, παράγραφοι 6 και 7, του βασικού κανονισμού, κατά τον οποίο η προστασία του ενωσιακού κλάδου παραγωγής δεν πρέπει να βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για να αποτραπούν οι επιπτώσεις των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ (πρβλ., στον τομέα των επιδοτήσεων, απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Moser Baer India κατά Συμβουλίου, C-535/06 P, EU:C:2009:498, σκέψη 90, καθώς και, στον τομέα των μέτρων αντντάμπινγκ, απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Transnational Company «Kazchrome» και ENRC Marketing κατά Συμβουλίου, C-10/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:865, σκέψη 39).
- 168 Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται να επισημανθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού αποσκοπεί στην επίτευξη του ίδιου αυτού στόχου. Ειδικότερα, κατά τη διάταξη αυτή, όταν από τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν διαπιστωθεί τελικώς, προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει παρέμβαση, το Συμβούλιο επιβάλλει οριστικό δασμό αντντάμπινγκ, του οποίου το ύψος δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ που έχει διαπιστωθεί, θα πρέπει δε να είναι κατώτερο του εν λόγω περιθωρίου, αν η επιβολή δασμού χαμηλότερου ύψους κρίνεται επαρκής για την εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται ο ενωσιακός κλάδος παραγωγής.
- 169 Προκειμένου το ποσό του δασμού αντντάμπινγκ που επιβάλλεται δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού να μην υπερβαίνει αυτό που είναι απαραίτητο για την εξουδετέρωση των ζημιολογών αποτελεσμάτων των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, το εν λόγω ποσό πρέπει να μη λαμβάνει υπόψη τα ζημιολογικά αποτελέσματα που προκαλούνται από άλλους παράγοντες πέραν των εισαγωγών αυτών. Με άλλα λόγια, όπως προκύπτει, κατ' ουσίαν, από τις σκέψεις 191 και 192 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Συμβούλιο και η Επιτροπή πρέπει για τον καθορισμό αυτού του ποσού να λαμβάνουν υπόψη τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν τα θεσμικά αυτά όργανα μετά την έρευνα για τον προσδιορισμό της ύπαρξης της ζημίας, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού αυτού.
- 170 Η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται, εξάλλου, από το γράμμα του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, το οποίο, στην πρώτη περίοδο, αναφέρεται στο «ντάμπινγκ και [τη ζημία που προκαλείται εξ αυτού]». Επομένως, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 189 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ο όρος «ζημία», στην τελευταία περίοδο της ίδιας παραγράφου, πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται στη ζημία που προκύπτει από το ντάμπινγκ, ήτοι στη ζημία που προκαλείται αποκλειστικά και μόνον από τις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ.

- 171 Η ίδια διαπίστωση επιβεβαιώνεται και από το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, από το οποίο προκύπτει ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ πρέπει να επιβάλλονται στο ύψος που αναλογεί σε κάθε περίπτωση, χωρίς διάκριση, στις εισαγωγές ενός προϊόντος από κάθε πηγή, για τις οποίες (εισαγωγές) έχει διαπιστωθεί ότι αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και ότι προξενούν ζημία.
- 172 Επομένως, το αίτημα αντικατάστασης σημείων του σκεπτικού που υποβλήθηκε από το Συμβούλιο και την Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.
- 173 Όσον αφορά τον λόγο αναιρέσεως που προβλήθηκε από τις αναιρεσείουσες, επιβάλλεται, κατά πρώτον, να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 164 έως 172 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν ερμήνευσε το άρθρο 9 παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού υπό την έννοια ότι το άρθρο αυτό επιτρέπει στο Συμβούλιο να καθορίσει τον δασμό αντιντάμπινγκ σε επίπεδο τέτοιο που να αντισταθμίζεται η ζημία που προκλήθηκε από άλλους παράγοντες πέραν των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ.
- 174 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 206 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης έκρινε ότι, εν πάση περιπτώσει, από την εξέταση των σχετικών χωρίων του προσωρινού και του επίδικου κανονισμού δεν προκύπτει ότι κατά τον προσδιορισμό της ζημίας ελήφθησαν υπόψη και παράγοντες άλλοι πέραν των εισαγωγών που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ. Το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες δεν επικαλέστηκαν κανένα πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης όσον αφορά την ανάλυση των εν λόγω παραγόντων.
- 175 Στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής της Ένωσης και, ειδικότερα, στην περίπτωση των μέτρων εμπορικής άμυνας, τα όργανα της Ένωσης διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως λόγω της πολυπλοκότητας των οικονομικών, πολιτικών και νομικών καταστάσεων που καλούνται να εξετάσουν (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Moser Baer India κατά Συμβουλίου, C-535/06 P, EU:C:2009:498, σκέψη 85 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 176 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβητούν κατά τρόπο εμπειριστατωμένο και ειδικό την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 206 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι δεν επικαλέστηκαν ενώπιόν του καμία πρόδηλη πλάνη εκτίμησης εκ μέρους των θεσμικών οργάνων ως προς την ανάλυση, κατά τον προσδιορισμό της ζημίας, άλλων παραγόντων πέραν των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ.
- 177 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο ισχυρισμός των αναιρεσείουσών ότι το Γενικό Δικαστήριο επέτρεψε στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή να επιβάλουν ένα επίπεδο δασμού αντιντάμπινγκ το οποίο εξαφάνιζε τόσο τη ζημία που προκλήθηκε από τις επίμαχες εισαγωγές όσο και αυτή που προκλήθηκε από άλλους παράγοντες δεν μπορεί να γίνει δεκτός.
- 178 Κατά δεύτερον, όσον αφορά τον ισχυρισμό περί αντιστροφής του βάρους αποδείξεως, υπενθυμίζεται ότι, πράγματι, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποχρεούνται να εξετάζουν αν η ζημία που προτίθενται να λάβουν υπόψη για την επιβολή του μέτρου αντιντάμπινγκ προκύπτει πράγματι από εισαγωγές οι οποίες αποτέλεσαν αντικείμενο ντάμπινγκ και να αποκλείουν κάθε ζημία που προκύπτει από άλλους παράγοντες. Ωστόσο, όπως ορθώς υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 188 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στους διαδικούς που προβάλλουν την έλλειψη νομιμότητας κανονισμού αντιντάμπινγκ εναπόκειται να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι άλλοι παράγοντες, πέραν αυτών που αφορούν τις εισαγωγές, ήταν τόσο σημαντικοί ώστε να μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της ζημίας που υπέστη η βιομηχανία της Ένωσης και των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ (πρβλ. απόφαση της 16ης Απριλίου 2015, ΤΜΚ Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, σκέψεις 41 και 42 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 179 Ως προς το ζήτημα αυτό το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι αναιρεσείουσες δεν προέβαλαν ενώπιόν του κανένα επιχειρήμα, πολλώ δε μάλλον αποδείξεις, ικανό να καταδείξει ότι οι παράγοντες στους οποίους είχαν αναφερθεί άσκησαν τόσο σημαντική επιρροή ώστε να μη θεωρείται πλέον αξιόπιστη η ύπαρξη ζημίας στην ενωσιακή βιομηχανία και αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της ζημίας αυτής και των εισαγωγών που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ, υπό το πρίσμα της υποχρέωσης του Συμβουλίου και της Επιτροπής να αποκλείουν κάθε ζημία που απορρέει από άλλους παράγοντες. Η κρίση αυτή δεν αμφισβητήθηκε, όμως, ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 180 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 202 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι αναιρεσείουσες ούτε προσέβαλαν ούτε απέδειξαν ενώπιόν του ότι είναι εσφαλμένος ο ισχυρισμός του Συμβουλίου ότι δεν ήταν δυνατή η ποσοτικοποίηση των αποτελεσμάτων που μπορούσαν να καταλογιστούν σε άλλους παράγοντες. Οι αναιρεσείουσες στην αίτηση αναιρέσεως δεν βάλλουν κατά της εν λόγω διαπίστωσης του Γενικού Δικαστηρίου περί του ότι με την προσφυγή ακυρώσεως δεν είχαν αμφισβητήσει τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου.
- 181 Συνεπώς, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την εφαρμογή των κριτηρίων που διέπουν την απόδειξη.
- 182 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί.
- 183 Κατόπιν των ανωτέρω, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 184 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων.
- 185 Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ιδίου Κανονισμού, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 186 Δεδομένου ότι οι Canadian Solar Emea, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. καθώς και η Csi Solar Power ηττήθηκαν ως προς την κύρια αίτηση αναιρέσεως και το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζήτησαν την καταδίκη τους στα δικαστικά έξοδα, οι εταιρίες αυτές πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα της αιτήσεως αναιρέσεως.
- 187 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή, η οποία παρενέβη στη διαδικασία της κύριας αιτήσεως αναιρέσεως, φέρει τα δικαστικά της έξοδα.
- 188 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε όσον αφορά την αντανάιρεση, και ότι οι Canadian Solar Emea, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. καθώς και η Csi Solar Power ζήτησαν την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα, η Επιτροπή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της αντανάιρεσης.
- 189 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Συμβούλιο, το οποίο παρενέβη στη διαδικασία της αντανάιρεσης, φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τις αιτήσεις αναίρεσεως.
- 2) Οι Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc., Csi Cells Co. Ltd και Csi Solar Power Group Co. Ltd καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα που αφορούν την κύρια αίτηση αναίρεσεως.
- 3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα που αφορούν την κύρια αίτηση αναίρεσεως.
- 4) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα που αφορούν την αντανάιρεση.
- 5) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά του έξοδα που αφορούν την αντανάιρεση.

(υπογραφές)